

Het Normale Christelijke Leven

Watchman Nee

(uittreksel)

Inhoud

1.	HET BLOED VAN CHRISTUS	5
	• ONS TWEEVOUDIGE PROBLEEM: ZONDEN EN ZONDE.....	5
	• GODS TWEEVOUDIGE REMEDIE: HET BLOED EN HET KRUIS.....	6
	• HET BLOED IS IN DE EERSTE PLAATS VOOR GOD	6
	• AAN GODS EISEN IS VOLDAAN.....	7
	• HET BLOED EN ONZE TOEGANG TOT GOD.....	8
	• HOE OVERWINNEN WIJ DE AANKLAGER?	9
2.	HET KRUIS VAN CHRISTUS	11
	• WAT DE MENS VAN NATURE IS	12
	• DE GODDELIJKE OPLOSSING.....	12
	• ZIJN DOOD EN OPSTANDING SLUITEN ONS IN	13
3.	HET GROEIPAD: 'DIT WETEN WIJ'	14
	• ONZE DOOD MET CHRISTUS EEN HISTORISCH FEIT	14
	• 'DIT WETEN WIJ IMMERS ...'	15
	• GODDELIJKE OPENBARING IS ONMISBAAR.....	15
4.	HET GROEIPAD: 'HET MOET VOOR U VASTSTAAN'	16
	• 'ZO MOET HET OOK VOOR U VASTSTAAN ...'	16
	• WAT IS GELOOF?.....	16
	• DOOR VERZOEKING EN MISLUKKING WORDT ONS GELOOF BEPROEFD	17
	• IN HEM BLIJVEN	20
5.	HET KRUIS MAAKT SCHEIDING	22
	• TWEE SCHEPPINGEN	22
	• BEGRAVEN WORDEN IS HET EINDE	22
	• OPSTANDING TOT 'NIEUWHEID DES LEVENS'	23
6.	HET GROEIPAD: 'WIJ STELLEN ONS TEN DIENSTE VAN GOD'	24
	• DIENSTKNECHT OF SLAAF?	25
7.	HET EEUWIG VOORNEMEN	26
	• DE EERSTGEBORENE ONDER VELE BROEDEREN	26
	• DE GRAANKORREL	27
8.	DE HEILIGE GEEST	28
9.	DE BETEKENIS VAN ROMEINEN ZEVEN.....	28
	• HET VLEES EN ONZE ONMACHT	28
	• WAT DE WET LEERT.....	29
	• CHRISTUS EN HET EINDE DER WET	29
	• ONS EINDE IS GODS BEGIN.....	30
	• GODE ZIJ DANK!.....	30

10. HET GROEIPAD: 'WANDELEN IN DE GEEST'	32
• DE HEILIGE GEEST	32
• HET VLEES EN DE GEEST	33
• CHRISTUS ONS LEVEN.....	35
• DE WET VAN DE GEEST DES LEVENS	36
• DE OPENBARING VAN DE WET DES LEVENS.....	37
• WANDELEN ... NAAR DE GEEST.....	39
11. EÉN LICHAAM IN CHRISTUS.....	40
• EEN POORT EN EEN WEG	41
• HET VIERVOUDIG WERK VAN CHRISTUS' KRUIS.....	43
• DE LIEFDE VAN CHRISTUS	44
• EEN LEVEND OFFER.....	45
• MEER DAN OVERWINNAARS DOOR HEM	46
12. HET KRUIS EN HET ZIELELEVEN.....	47
• WAT DE ZONDEVAL EIGENLIJK WAS.....	47
• HET EIGENLIJKE PROBLEEM: DE MENSELIJKE ZIEL	48
• NATUURLIJKE KRACHT EN HET WERK VAN GOD	49
• HET LICHT VAN GOD	50

Dit uittreksel is samengesteld uit alinea's van het boek van Watchman Nee die de essentie van zijn boodschap bevatten. Voor de onderlinge aansluiting is de tekst op ondergeschikte punten aangepast.

Gebruikte bijbelvertaling: NBG51.

1. Het bloed van Christus

Wat is eigenlijk het christelijke leven? Het is goed al dadelijk deze vraag te stellen. Dit boek wil laten zien dat het heel anders is dan het leven van de christenen die men gewoonlijk ontmoet. Wanneer wij Gods Woord bestuderen, bijvoorbeeld de Bergrede, moeten wij ons wel afvragen, of ooit iemand op aarde werkelijk zo heeft geleefd - behalve dan de Zoon van God. Deze laatste woorden geven meteen het antwoord op onze vraag. De apostel Paulus geeft ons zijn definitie van het leven van een christen in Galaten 2:20: 'Niet meer ik, maar Christus'. Hier bedoelt hij niet een christendom op een uitzonderlijk hoog peil, maar, naar wij geloven, het gewone leven waarvan God wil dat iedere christen het leeft. Dit kan worden samengevat in de woorden: ik leef niet meer, maar Christus leeft zijn leven in mij.

Ons tweevoudige probleem: Zonden en zonde

Bij onze overdenking van het christelijk leven gaan wij uit van de eerste acht hoofdstukken van de brief aan de Romeinen. Wij zullen ons onderwerp van de praktische kant bezien. De eerste acht hoofdstukken van de brief aan de Romeinen vormen een op zichzelf staand geheel dat uit twee gedeelten bestaat. Het eerste gedeelte is hoofdstuk 1:1 tot 5:11, het tweede gedeelte hoofdstuk 5:12 tot 8:39.

Bij zorgvuldige lezing zullen wij zien dat deze twee gedeelten een verschillend onderwerp behandelen. In het eerste deel wordt bijvoorbeeld het woord zonden (meervoud) het meest gebruikt. In het tweede deel is dit niet het geval. Het woord 'zonden' komt daar bijna nooit voor, terwijl het woord 'zonde' in het enkelvoud telkens weer gebruikt wordt. Waarom? Omdat het eerste gedeelte spreekt over de zonden die ik tegen God heb bedreven. Dat zijn er vele en men zou ze kunnen opsommen, maar het tweede gedeelte spreekt over de zonde die als een macht in mij werkt. Hoeveel zonden ik ook doe, het is altijd weer die macht van de zonde die mij tot zondigen drijft. Ik heb vergeving nodig van mijn zonden, maar ik heb ook bevrijding nodig van de macht der zonde. Het eerste raakt mijn geweten, het tweede mijn leven. Zelfs als ik vergeving ontvang van al mijn zonden, heb ik vanwege mijn zonde nog geen blijvende innerlijke vrede.

Wanneer het licht van God voor het eerst in mijn hart schijnt, roep ik maar om één ding, namelijk om vergeving, want dan word ik mij bewust dat ik zonden tegen Hem bedreven heb. Maar als ik de vergeving van zonden ontvangen heb, doe ik een nieuwe ontdekking: dan ontdek ik de zonde in mij. Ik ga beseffen dat ik niet alleen zonden heb bedreven voor God, maar dat er binnen in mij iets

niet deugt. Ik ontdek dat ik van nature een zondaar ben. Ik heb in mij een innerlijke neiging tot zondigen, een innerlijke macht die mij tot zondigen dwingt. Als die macht losbreekt, zondig ik. Al vraag ik dan vergeving en ontvang ik die ook, toch zondig ik weer. Zo gaat het leven verder in een cirkelgang van zondigen en vergeving ontvangen en dan toch weer zondigen. Hoewel ik dankbaar ben voor de zegen van Gods vergeving, heb ik nog iets anders nodig, namelijk bevrijding. Ik heb vergeving nodig van wat ik gedaan heb, maar ik heb bevrijding nodig van wat ik ben.

Gods tweevoudige remedie: Het bloed en het Kruis

Zo zien wij in de eerste acht hoofdstukken van de brief aan de Romeinen twee kanten van verlossing. Ten eerste: de vergeving van onze zonden en ten tweede: de bevrijding van de zonde. Verder treffen wij, in overeenstemming hiermee, in de terminologie van deze hoofdstukken nog een verschil aan. Het bloed van de Here Jezus wordt in het eerste deel van Romeinen 1 tot 8 tweemaal genoemd en wel in hoofdstuk 3:25 en 5:9. In het tweede deel komt dan een nieuwe gedachte naar voren, namelijk in hoofdstuk 6:6 waar Paulus zegt dat wij 'gekruisigd' zijn met Christus.

Eerst wordt de nadruk gelegd op het bloed van de Here Jezus, vergoten voor onze rechtvaardiging door de vergeving van zonden. In het tweede deel worden deze termen echter niet gebruikt. Daar valt de nadruk op het Kruis, waardoor wij met Christus verenigd zijn in zijn dood, begrafenis en opstanding en zo bevrijd worden van de macht der zonde.

Het hier gemaakte onderscheid is belangrijk. Het bloed reinigt ons van wat wij hebben gedaan, het Kruis bevrijdt ons van wat wij zijn. Het bloed neemt onze zonden weg, terwijl het Kruis onze neiging tot zondigen in de wortel aantast. Het laatste aspect zullen wij in latere hoofdstukken van dit boek behandelen.

Het bloed is in de eerste plaats voor God

Het bloed bewerkt verzoening en staat in de eerste plaats in verband met onze staat voor God. Wij hebben vergeving nodig voor onze zonden, om niet onder het oordeel te komen. En God vergeeft onze zonden, niet omdat Hij ze door de vingers ziet, maar omdat Hij het bloed ziet. Het bloed is niet in de eerste plaats voor ons, maar voor God. Als ik de waarde van het bloed wil leren kennen, moet ik weten welke waarde God daaraan hecht en zijn waardering van het bloed aanvaarden. Zo zal ik ontdekken, welke waarde het heeft voor mij. Wanneer zijn Heilige Geest mij laat zien hoe hoog God de waarde van het bloed schat, ondervind ik de heilzame werking ervan, en ga ik beseffen welk een

onschatbare waarde het heeft voor mij. In het Oude en in het Nieuwe Testament wordt het woord 'bloed' meer dan honderdmaal gebruikt in verband met verzoening en steeds is het voor God.

In het Oude Testament wordt een dag genoemd die in nauw verband staat met het probleem van onze zonden: de Grote Verzoendag. De Heilige Geest maakt in de beschrijving van die dag het zondevraagstuk duidelijk. In Leviticus 16 lezen wij dat het bloed van het zondeoffer op de Grote Verzoendag in het heilige der heiligen gebracht en daar zeven maal gesprenkeld werd, voor het aangezicht des Heren. Het zondeoffer zelf was in het openbaar geofferd, iedereen had het kunnen zien. Maar de Here had gezegd dat alleen de hogepriester de tabernakel zou binnengaan. Hij nam het bloed, ging het heilige der heiligen binnen en sprenkelde het daar om verzoening te doen voor het aangezicht des Heren. Waarom? Omdat de hogepriester een type was van de Here Jezus in zijn verzoeningswerk.

Nog eerder, in Exodus 12:23, lezen wij hoe het bloed van het paaslam vergoten werd in Egypte tot bevrijding van het volk Israël. Ook dit is een prachtig oudtestamentisch beeld van onze verlossing. Het bloed werd aan de bovendorpel en aan de beide deurposten gestreken en het vlees van het lam werd in het huis gegeten. God zei: 'Wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij'. Het bloed was niet voor de mensen, maar voor God, want het was aan de bovendorpel en de deurposten, waar de aanzittenden in het huis het niet konden zien.

Aan Gods eisen is voldaan

Nu rijzen er op dit punt voor ons vaak moeilijkheden, vooral voor jonge christenen. Daarom wil ik mij nu in het bijzonder tot hen richten. Toen wij nog niet tot geloof waren gekomen, hadden wij misschien helemaal geen last van ons geweten, totdat het Woord van God ons begon wakker te schudden. Ons geweten was dood en mensen met een dood geweten kan God niet gebruiken. Maar later, toen wij tot geloof waren gekomen, werd ons ontwaakte geweten misschien uiterst gevoelig, wat een ernstig probleem met zich meebracht. Het besef van zonde en schuld kan zo ontzettend sterk worden dat het ons bijna verlamt. Dan zien wij de waarde van het bloed niet meer. Dan komen onze zonden op ons af en een bepaalde zonde achtervolgt ons zo dat wij het punt bereiken waarop onze zonden machtiger schijnen dan het bloed van Christus. De fout schuilt hierin dat wij ons gevoel laten spreken. Wij proberen te voelen wat de waarde van het bloed is. Dit is onmogelijk. Zo mogen wij niet te werk gaan.

God moet als eerste het bloed zien en daarna moeten wij aanvaarden wat God in dat bloed ziet. Dan zullen wij ontdekken wat het voor ons betekent. Wij moeten geloven dat het bloed kostbaar is voor God, omdat Hij het zegt. Als God het bloed kan aanvaarden als betaalmiddel voor onze zonden, als losprijs, dan kunnen wij er zeker van zijn dat de schuld betaald is. God is heilig en Hij is rechtvaardig. Een heilig en rechtvaardig God heeft het recht te verklaren dat Hij het bloed aanvaarden kan en dat het geheel voldoet aan zijn eisen.

Het bloed en onze toegang tot God

Het bloed heeft aan Gods eisen voldaan. Dan moet het ook genoeg zijn voor ons. Het reinigt ons geweten lezen wij in Hebrëen 10:22. Wij moeten een hart hebben 'gezuiverd van besef van kwaad' of, zoals de St. Vert. het zegt, 'gereinigd van het kwaad geweten'. De schrijver zegt niet zonder meer dat het bloed van de Here Jezus ons hart reinigt. Dat zou niet juist zijn. Te bidden: 'Here, reinig mijn hart van zonde door Uw bloed', kan op een misverstand berusten. 'Het hart', zegt God, 'is arglistig en verderfelijk' (Jer 17:9). Daarom moet Hij veel verder gaan dan reinigen. Hij moet ons een nieuw hart geven. Kledingstukken die wij weggooien, wassen en strijken wij toch niet eerst! Zo is ook het vlees te slecht om gereinigd te worden, het moet gekruisigd worden. Het werk van God in ons is een volkomen vernieuwing. 'Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe Geest in uw binnenste' (Eze 36:26).

Hier in Hebrëen 10 houdt de reinigende werking van het bloed wel verband met het hart, maar dan via het geweten. 'Harten gereinigd van het kwaad geweten'. Wat betekent dat? Het betekent dat er tussen God en mij iets niet in orde was, dat ik een kwaad geweten had telkens wanneer ik tot Hem wilde gaan. Mijn kwade geweten herinnerde mij voortdurend aan wat er tussen Hem en mij in stond. Maar nu heeft God mij in zijn Woord bekend gemaakt dat die hinderpaal verwijderd is door de werking van het kostbare bloed. Zodra ik dat in geloof aanvaard heb, wordt mijn geweten bevrijd en verdwijnt mijn schuldbesef. Dan heb ik tegenover God geen kwaad geweten meer.

Wij weten allen hoe heerlijk het is een goed geweten te hebben in onze omgang met God. Een gelovig hart en een geweten, vrij van elke beschuldiging, zijn beide onmisbaar. Het één zonder het ander is onmogelijk. Zodra wij merken dat ons geweten onrustig is, ebt ons geloof weg en durven wij God niet onder ogen te komen. Om echter te kunnen blijven wandelen met God, moeten wij de waarde van het bloed kennen. Het verleent ons altijd toegang als wij er maar gebruik van willen maken. Een goed geweten berust nooit op wat wij doen, alleen op het werk van de Here Jezus, op zijn vergoten bloed.

U kunt altijd vrijmoedig tot God gaan en die vrijmoedigheid hebt u door het bloed, nooit door uw eigen prestatie. Wat u vandaag of gisteren ook bereikt hebt, zodra u het heiligdom betreedt, moet u gaan staan op de enige veilige grond van het vergoten bloed van Christus. Of u een goede of een slechte dag hebt gehad, of u bewust gezondigd hebt of niet, u nadert altijd op dezelfde grond: het bloed van Christus. U mag het heiligdom op geen enkele andere grond betreden.

Misschien zegt u: 'Dat is erg eenvoudig dat is het ABC van het Evangelie'. Ja, maar jammer genoeg zijn velen van ons dat verleerd. Wij dachten dat wij zulke goede vorderingen hadden gemaakt dat wij het wel zonder het ABC konden stellen, maar dat kan nooit. Neen, de allereerste keer ben ik tot God gegaan door het bloed van Christus en langs die weg zal ik telkens weer moeten gaan tot het einde toe.

Misschien zijn wij zwak, maar door te zien op eigen zwakheid zullen wij nooit sterk worden. Al voelen wij ons nog zo slecht en proberen wij daarom op een of andere wijze boete te doen, het zal ons niet helpen om maar iets heiliger te worden. Laten we daarom vrijmoedig naderen door het bloed van Jezus en zeggen: 'Here, ik besef de waarde van het bloed niet ten volle, maar ik weet dat Gij het hebt aanvaard. Daarom aanvaard ik het ook, het is mijn enige pleitgrond. Ik zie nu in dat het er niet om gaat of dat ik iets bereikt heb of niet. Wanneer ik tot U ga, mag ik altijd komen op grond van het kostbare bloed'.

Hoe overwinnen wij de aanklager?

Nu willen wij zien, hoe het met de vijand staat. Het bloed is ook genoeg om de satan te weerstaan. Zijn strategie is het meest gericht op het 'aanklagen van de broeders' (Opb 12:10). Maar de Here Jezus treedt hem daarbij tegemoet in zijn bijzonder ambt van Hogepriester 'door zijn eigen bloed' (Heb 9:12). Wat is de uitwerking van het bloed tegenover satan? Het bloed brengt God aan onze kant. Bij de zondeval heeft satan vaste voet gekregen in de mens, waardoor God genoodzaakt werd zich terug te trekken. Daarom staat de mens nu buiten de hof, buiten het bereik van de heerlijkheid Gods (Rom 3:23). Door zijn daad van ongehoorzaamheid is er iets in de mens wat God in de weg staat. Het is God moreel onmogelijk het voor hem op te nemen, tenzij dat wat in de weg staat, verwijderd wordt. Dat doet het bloed, het neemt die hinderpaal weg. Het geeft de mens terug aan God en God aan de mens. Hij is nu weer in gunst aangenomen en omdat God aan zijn kant staat kan hij satan onbevreesd tegemoet treden.

Als nu God, die al onze zonden ziet in het licht, ze vergeven kan op grond van het bloed van Jezus Christus, hoe kan satan ons dan nog beschuldigen? 'Als God

voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn?' (Rom 8:31). God wijst hem op het bloed van zijn geliefde Zoon. Hierop bestaat geen hoger beroep. 'Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het die rechtvaardigt; wie zal veroordelen? Christus Jezus is de Gestorvene, wat meer is, de Opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit' (Rom 8:33, 34).

Wat moet onze houding dan zijn tegenover satan? Dit is belangrijk, want hij beschuldigt ons niet alleen voor God, maar ook in ons eigen geweten. 'Je hebt gezondigd en je zult blijven zondigen, je bent zwak en God wil niets meer met je te maken hebben', zo redeneert hij. Dan zijn wij geneigd naar binnen te kijken en in ons gevoel of in ons gedrag te zoeken naar een bewijs dat satan liegt. Nu eens hellen wij er toe over onze machteloosheid maar te erkennen, dan weer slaan wij om naar het andere uiterste, om tenslotte te eindigen in wanhopige neerslachtingheid.

Deze wijze van beschuldiging is één van satans sterkste en meest doeltreffende wapens. Hij wijst ons op onze zonden en beschuldigt ons op grond daarvan voor God. Als wij het oor lenen aan zijn beschuldigingen delven wij onherroepelijk het onderspit.

Waarom lenen wij zo licht het oor aan zijn beschuldigingen? Omdat wij nog altijd in stilte hopen op enige eigen gerechtigheid. Die hoop is ijdel. Zolang wij onze ware aard niet hebben leren kennen, hebben wij nog verwachting van onszelf. Dan zien wij niet in hoe machteloos wij zijn, met het resultaat dat satan, als hij ons komt beschuldigen, daarin volkomen slaagt. Nu weet God wel raad met onze zonden, maar met iemand die zich zo laat beschuldigen weet Hij geen raad. Zo iemand vertrouwt niet op het bloed. Het bloed spreekt hem vrij, maar hij luistert niet, hij luistert naar satan. Christus is onze Voorspraak, maar wij, de beklagden, kiezen de kant van de aanklager.

God is de enige die de aanklager het zwijgen op kan leggen en Hij heeft dat reeds gedaan met het bloed van Christus. Onze redding bestaat daarin dat wij zien op de Here Jezus, want het bloed van het Lam heeft ons zondeprobleem en alles wat daarmee samenhangt, opgelost. Op dat fundament staan wij door Gods genade en wij moeten nooit proberen satan de mond te snoeren door hem ons goede gedrag voor te houden, maar altijd het bloed. Ja, wij zijn zondig, maar halleluja, het bloed reinigt ons van elke zonde. God ziet op het bloed waarmee zijn Zoon de schuld heeft betaald en satan heeft geen grond meer voor zijn aanklacht.

2. Het Kruis van Christus

De eerste acht hoofdstukken van de brief aan de Romeinen vallen dus in twee delen uiteen. In hoofdstuk 1:1 tot 5:11 wordt gesproken over het bloed, in hoofdstuk 5:12 tot 8:39 over het Kruis. Het bloed is nodig, om vergeving te ontvangen, het Kruis om bevrijd te worden. In het voorgaande hoofdstuk hebben wij dat eerste feit in het kort besproken, nu gaan wij over tot het tweede. Eerst willen wij echter nog de aandacht vestigen op enkele punten van verschil in deze twee bijbelgedeelten.

In de hoofdstukken 4 en 6 worden twee aspecten van de opstanding vermeld:

- In Romeinen 4:25 wordt gesproken over de opstanding van de Here Jezus en onze rechtvaardiging: 'Jezus onze Here die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging'. Hier gaat het dus om onze staat voor God.
- Maar in Romeinen 6:4 lezen wij dat de opstanding ons bovendien een nieuw leven geeft om heilig te kunnen wandelen: 'Opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is, door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen'.

Dan wordt er in deze twee gedeelten over vrede gesproken, namelijk in het vijfde en in het achtste hoofdstuk.

- Romeinen 5 spreekt van vrede met God, als vrucht van de rechtvaardiging uit het geloof in zijn bloed: 'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus'. Nu ik vergeving van zonden ontvangen heb, heb ik geen angst meer voor God. Eens was ik een vijand van God, nu 'ben ik met Hem verzoend door de dood Zijns Zoons' (Rom 5:10).
- Maar dan ontdek ik al spoedig dat ik reden heb om bang te worden voor mijzelf. Daar is een innerlijke onrust in mij overgebleven. Er werkt een macht in mij die mij tot zondigen drijft. Ik heb vrede met God, maar ik heb geen vrede met mijzelf. Ja, er is eigenlijk burgeroorlog in mijn eigen hart. Deze toestand wordt ons duidelijk getekend in Romeinen 7, waar wij het vlees en de geest in een dodelijke strijd gewikkeld zien. Maar dan beschrijft hoofdstuk acht ons de innerlijke vrede van een wandel in de geest: 'De gezindheid van het vlees is de dood', omdat die 'vijandschap is tegen God', maar 'de gezindheid van de Geest is leven en vrede' (Rom 8:6 en 7).

Als wij de heerlijke waarheid van de rechtvaardiging uit het geloof hebben leren kennen, dan weten wij dus nog maar de helft. Dan is alleen het probleem van onze staat voor God opgelost. Maar Gods aanbod houdt méér in, namelijk ook de oplossing van het vraagstuk van onze levenswandel.

Wat de mens van nature is

Aan het begin van ons leven als christen maken wij ons veel meer zorgen over wat wij doen, dan over wat wij zijn. Wij denken dat wij wel goede christenen zouden zijn, als wij bepaalde dingen maar anders zouden kunnen doen en andere dingen nalaten. Wij proberen ons gedrag te wijzigen. Maar het resultaat beantwoordt niet aan onze verwachtingen.

Hoe meer wij ons inspannen deze dingen aan de buitenkant te verbeteren, hoe meer wij ontdekken dat de moeilijkheden diep in ons hart hun oorsprong vinden, totdat wij zeggen: 'Here, nu begrijp ik het! Ik heb niet alleen slechte dingen gedaan, ik ben zelf slecht'. Wij zijn leden van een mensengeslacht dat anders geworden is dan God met hen voor had. Door de zondeval voltrekt zich een fundamentele wijziging in het karakter van Adam, waardoor hij een zondaar werd, iemand die van nature niet in staat is God te behagen. De familietrekken die wij allen met hem gemeen hebben, zijn niet alleen de uiterlijke, maar ook de innerlijke. Wij zijn 'zondaars geworden'.

Niemand kan zeggen: 'Ik ben er in Eden niet bij geweest', want wij waren allen in Adam toen hij bezweek voor de woorden van de slang. Wij zijn daarom allen betrokken bij de zonde van Adam en door onze geboorte uit Adam hebben wij zijn natuur. Wij danken ons bestaan aan Adam en omdat zijn leven een zondig leven is geworden, een leven met een zondige natuur, is het leven dat wij van hem ontvangen, ook zondig. Dus de fout schuilt in onze afkomst, niet in ons gedrag. Er is geen bevrijding mogelijk, tenzij wij onze afkomst kunnen veranderen. En langs die weg komt de bevrijding dan ook, want zo heeft God ons probleem opgelost.

De goddelijke oplossing

Daarbij is ons probleem echter dat wij als zondaren geboren zijn. Hoe kan die zondige geslachtslijn dan afgesneden worden? Waar wij in Adam geboren zijn, hoe kunnen wij daar ooit uitkomen? Er is maar één oplossing. Omdat wij door onze geboorte in Adam zijn, moeten wij door de dood uit hem worden weggenomen. Om van onze zondige natuur af te komen, moeten wij ons leven verliezen. De slavernij aan de zonde kregen wij mee met onze geboorte. Wij kunnen er alleen van bevrijd worden door te sterven. Die weg ter ontkoming heeft God voor ons geopend. De dood is het geheim van onze bevrijding. 'Wij zijn der zonde gestorven' (Rom 6:2).

Maar hoe kunnen wij dan sterven? Sommigen van ons hebben hun uiterste best gedaan om van dat zondige leven af te komen, maar wij hebben ontdekt hoe

hardnekkig het is. Wat is de oplossing? Niet een poging tot zelfmoord, maar de erkenning van het feit dat God 'in Christus' met ons leven heeft afgedaan. Dat zegt de apostel in het volgende vers: 'Wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, zijn in zijn dood gedoopt' (Rom 6:3). Maar wanneer God ons leven 'in Christus Jezus' afgesneden heeft, dan moeten wij in Hem zijn om de uitwerking daarvan te ervaren.

Nu lijkt dat weer een geweldig probleem. Hoe komen wij 'in Christus?' Opnieuw komt God ons te hulp. Wij hebben namelijk geen mogelijkheid om binnen te komen, maar wat belangrijker is, wij hoeven het ook niet te proberen, want wij zijn al in Hem. Wat wij zelf nooit hadden kunnen doen, heeft God voor ons gedaan. Hij heeft ons in Christus besloten.

Mag ik u wijzen op 1 Corintiërs 1:30? Ik vind dat één van de mooiste verzen uit het Nieuwe Testament: 'Gij zijt in Christus'. Hoe? 'Uit Hem is het dat gij in Christus Jezus zijt'. Halleluja! Het is niet nodig dat wij onszelf door eigen inspanning toegang verschaffen. Het hoeft ons geen hoofdbrekens meer te kosten, want God had het zich al voorgenomen en dat niet alleen, Hij heeft het ook volvoerd. 'Uit Hem (uit God) is het dat gij in Christus Jezus zijt'. Wij zijn in Hem. Dat is Gods werk en dat werk is voltooid.

Zijn dood en opstanding sluiten ons in

Toen de Here Jezus stierf aan het Kruis, vergoot Hij zijn bloed en gaf zo zijn zondeloze leven om onze zonde te verzoenen en aan de eis van Gods gerechtigheid en heiligheid te voldoen. De Zoon van God was de Enige die er recht op had dit werk te volbrengen. Niemand anders kon daarin delen. In zijn verzoeningswerk voor God stond Hij alleen, dat werk kon Hij alleen doen. Maar de Here stierf niet slechts om zijn bloed te vergieten, Hij stierf opdat wij zouden sterven. Hij stierf in ónze plaats. Hij nam u en mij met zich mee in zijn dood.

Zo nam Hij alles wat in Adam was in zich op en bracht het onder het oordeel en in de dood. In de opstanding werden wij verenigd met Hem als 'de tweede mens'. Die eenheid zal voortduren tot in eeuwigheid - dat wil zeggen, die zal nooit ophouden - want nadat Hij in zijn dood de eerste mens in wie Gods voornemen verijdeld was, had weggedaan, verrees Hij weer als Hoofd van een nieuw mensengeslacht in wie God zijn voornemen ten volle zal verwezenlijken. Wij zijn in de laatste Adam gestorven, wij leven nu in de tweede mens. Zo is het Kruis de kracht Gods die ons overzet van Adam in Christus.

3. Het groeipad: 'Dit weten wij'

Wanneer wij 'in Adam' zijn, kan het niet anders of alles wat bij Adam hoort, gaat op ons over. Ongewild krijgen wij het mee, zonder er enige moeite voor te doen. Zo ontvangen wij ook, wanneer wij 'in Christus' zijn, uit vrije genade alles wat van Christus is, zonder enige inspanning van onze kant, op grond van een kinderlijk eenvoudig geloof.

Maar, al is het honderdmaal waar, toch kan het zijn dat het u onwerkelijk in de oren klinkt wanneer wij zeggen: alles, wat van Christus is, wordt uit vrije genade ons deel. Wat betekent dat dan in ons leven van elke dag? Kunnen wij dit werkelijk beleven?

Wanneer wij de hoofdstukken 6, 7 en 8 van de brief aan de Romeinen bestuderen, zullen wij ontdekken dat er aan het echte christelijke leven vier voorwaarden verbonden zijn:

- ten eerste: wij moeten weten dat onze oude mens medegekruisigd is.
- ten tweede: het moet voor ons vaststaan dat wij wel dood zijn voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.
- ten derde: wij moeten ons ten dienste van God stellen,
- en ten vierde: wij moeten in de Geest wandelen.

Dit is de volgorde, waarin deze vier voorwaarden worden gesteld. Wanneer wij verlangen naar dat leven, dan zullen wij aan deze voorwaarden moeten voldoen. Niet aan één of aan twee, of misschien aan drie, maar aan alle vier.

Als wij ze thans één voor één gaan bespreken, vertrouwen wij dat God ons verstand door zijn Heilige Geest zal verlichten en ons zal helpen die eerste grote stap nu te doen.

Onze dood met Christus een historisch feit

Nu nemen wij Romeinen 6:1-11 voor ons. Uit deze verzen blijkt duidelijk dat de Here Jezus voor ons gestorven is én dat zijn dood ons insluit. In zijn dood zijn wij allen gestorven. Niemand kan geestelijk groeien, zonder eerst tot dit inzicht gekomen te zijn. Wanneer wij niet hebben gezien hoe Hij onze zonden aan het Kruis heeft gedragen, kunnen wij niet gerechtvaardigd worden. Evenmin kunnen wij geheiligd worden als wij niet hebben gezien, hoe Hij óns aan het Kruis heeft gebracht.

U bent gekruisigd aan hetzelfde kruis als Hij, want u was in Hem toen Hij stierf. Hoe weet u dat? U weet het, omdat God het zegt. Het heeft niets met uw gevoel te maken. Christus is gestorven en u bent in Hem gestorven, ook al voelt u er niets van. Dit zijn goddelijke feiten. Dat Christus is gestorven, is een feit, dat de

twee moordenaars zijn gestorven, is een feit en dat u gestorven bent, is ook een feit.

Mag ik het u nog eens zeggen: U bent gestorven! U leeft niet meer! Uw 'ik' waar u zo'n hekel aan hebt, is aan het Kruis genageld, in Christus. En 'wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde' (Rom 6:7). Dát is het Evangelie voor christenen! God bevrijdt ons langs een geheel andere weg dan wij dat zelf zouden doen. Wij proberen de zonde te overwinnen door haar te onderdrukken, terwijl God ons bevrijdt door de zondaar weg te nemen.

'Dit weten wij immers ...'

Het normale christelijke leven moet beginnen met een heel zeker weten. Niet iets weten over de waarheid of een belangrijk leerstuk begrijpen, geen verstandelijke kennis, maar een opengaan van de ogen van ons hart om te zien wat wij in Christus bezitten.

Hoe weet u dat uw zonden vergeven zijn? U wéét het omdat God het u geopenbaard heeft. U weet het van de Here zelf. Natuurlijk, het feit van de vergeving van zonden staat in de bijbel, maar het geschreven Woord van God moest een levend Woord van God voor u worden. Het was nodig dat Hij u 'de Geest van wijsheid en van openbaring' schonk, 'om Hem recht te kennen' (Efe 1:17). Zó moest u Christus leren kennen en zó zult u Hem ook steeds beter leren kennen.

Telkens, wanneer u meer begrijpt van Christus, wanneer u Hem beter leert kennen, heeft de Geest van wijsheid en van openbaring uw geest verlicht. Hij is het die u ten volle overtuigt van de feiten aangaande Christus. Dit geldt voor de vergeving van zonden evenzeer als voor de bevrijding van de macht der zonde.

Als God het licht eenmaal heeft doen opgaan in uw hart, dan ziet u dat u in Christus bent. Niet omdat iemand het u gezegd heeft en ook niet alleen omdat Romeinen 6 het zegt. U weet het, omdat God het u door zijn Geest heeft geopenbaard. U voelt het misschien niet, u begrijpt het nog minder. Maar u weet het, want God heeft het u laten zien. Wanneer u eenmaal heeft ingezien dat u in Christus bent, is er niets wat u de zekerheid van dat heerlijke feit kan ontnemen.

Goddelijke openbaring is onmisbaar

Wij doen een geweldige ontdekking wanneer wij zien dat wij in Christus zijn! Denkt u zich eens in hoe verbijsterend het zou zijn als u proberen moest een kamer binnen te gaan waar u reeds in was! Wat zou het dwaas zijn te moeten

vragen of u binnen mocht komen! Maar wanneer wij weten dat wij al binnen zijn, dan doen wij daar geen moeite meer voor. Naarmate wij meer openbaring ontvangen, zullen wij minder vragen en meer danken. Veel gebeden voor onszelf komen voort uit het feit dat wij blind zijn voor het werk van God.

Toen Christus stierf, bent u gestorven. Toen Hij opstond, bent u ook opgestaan, u was in Hem. Daarom kunt u vandaag niet zeggen: 'Ik wil sterven, ik wil gekruisigd worden, ik wil het opstandingsleven ontvangen'. Dan ziet de Here u alleen maar aan en zegt: 'U bent al gestorven, met Christus! U hebt het nieuwe leven, in Hem!' Het is niet nodig dat u de Here om dit alles vraagt. Uw ogen moeten geopend worden om te zien dat Hij het u in Christus reeds gegeven heeft.

4. Het groeipad: 'Het moet voor u vaststaan'

'Zo moet het ook voor u vaststaan ...'

Paulus heeft gezegd: 'Zo moet het ook voor u vaststaan dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God'. Hoe is dat mogelijk? 'In Christus Jezus', gaat hij verder. Wij moeten nooit vergeten dat dit altijd en alleen maar geldt: 'in Christus'. Wanneer u op uzelf ziet, zult u zeggen: 'ik ben helemaal niet dood voor de zonde'. Het is echter een kwestie van geloof, niet in uzelf, maar in Christus. U moet op de Here zien, wetende wat Hij heeft gedaan en zeggen: 'Here, ik geloof in U, mijn dood is een feit in U'. Dit standpunt moet u innemen, elke dag opnieuw.

Wat is geloof?

De eerste hoofdstukken van de brief aan de Romeinen spreken telkens weer van geloof. Wij worden gerechtvaardigd door geloof in Hem (Rom 3:28; 5:1). Gerechtigheid, de vergeving van onze zonden en vrede met God ontvangen wij door geloof. Zonder geloof in het volbrachte werk van Jezus Christus kan niemand deze gaven ontvangen. Maar in de volgende hoofdstukken treffen wij het woord geloof niet meer zo dikwijls aan en op het eerste gezicht zou men kunnen denken dat de nadruk nu niet op geloof wordt gelegd. Dit is echter niet het geval, want in plaats van 'geloof' en 'geloven' lezen wij nu: 'het moet voor u vaststaan'. Dat betekent praktisch hetzelfde als: 'u moet het geloven'.

Wat is geloof? Geloof is mijn aanvaarding van de goddelijke feiten. De grondslagen van het geloof liggen altijd in het verleden. Wat zich op de toekomst richt is hoop, hoewel ook het geloof zich dikwijls op de toekomst richt zoals in Hebreëën 11. Zou daarom het woord 'vaststaan' hier gekozen

zijn? Vaststaan is immers een woord dat alleen betrekking heeft op het verleden, op iets wat achter ons ligt en niet op iets wat nog komen moet.

Dit is het geloof, waar de Here Jezus van spreekt in Marcus 11:24: 'Al wat gij bidt en begeert, gelooft dat gij het hebt ontvangen, en het zal u geschieden'. De Here zegt daar dat, wanneer u gelooft, u het gevraagde reeds hebt ontvangen (dat is natuurlijk in Christus). Dan 'zal het u geschieden'. Wanneer u gelooft dat u misschien iets zult ontvangen of zelfs dat u het zeker zult ontvangen, dan is dat niet het geloof dat hier bedoeld wordt. Dit is geloof - te geloven dat u het reeds ontvangen hebt. Alleen dat, wat zich op het verleden richt, is geloof in deze zin.

Het is nog niet zo zeker dat zij die zeggen 'God kan' of 'God wil' of 'God zal', ook werkelijk geloven. Het geloof zegt altijd: 'God heeft het reeds gedaan'. Wanneer geloof ik werkelijk in mijn kruisiging? Niet als ik zeg: God kan, of wil, of moet mij kruisigen, maar wanneer ik met blijdschap zeg: 'Gode zij dank, in Christus ben ik gekruisigd'.

Door verzoeking en mislukking wordt ons geloof beproefd

Nu moeten wij voorzichtig zijn. Welke feiten maakt God in zijn Woord bekend, zodat het geloof daarop bouwen kan, en welke niet? Hoe geeft God bevrijding? In de eerste plaats moeten wij er op letten dat er niet staat dat het beginsel van de zonde in ons is uitgeroeid of verwijderd.

Neen, de zonde in ons is niet uitgeroeid, die is daar nog in levende lijve. Zodra zij de kans krijgt, zal zij ons overweldigen en ons weer doen zondigen, bewust of onbewust. Daarom zullen wij altijd afhankelijk blijven van de reinigende werking van het kostbare bloed van Jezus Christus. Zonden die wij gedaan en daarna beleden hebben, reinigt God onmiddellijk door het bloed en Hij gedenkt ze niet meer.

Daarom is de uitdrukking 'bevrijding van de zonde' meer in overeenstemming met de bijbel, dan 'overwinning over de zonde'. 'Vrij van de zonde' en 'dood voor de zonde' in Romeinen 6:7 en 11 spreken van de bevrijding van een macht die er nog wel degelijk is - niet van een macht die niet meer bestaat. De zonde is er nog, maar wij worden dagelijks, in toenemende mate uit haar macht bevrijd. Deze bevrijding is zo reëel dat Johannes zonder schroom kan schrijven: 'Een ieder die uit God geboren is, doet geen zonde; ... hij kan niet zondigen' (1 Joh 3:9).

Indien wij zijn woorden echter verkeerd begrijpen, zouden zij ons gemakkelijk op een dwaalspoor kunnen brengen. In dit vers zegt Johannes namelijk niet dat de zonde nu niet meer in ons leven is en dat wij niet meer zullen zondigen. Hij

zegt dat zondigen geen eigenschap is van het leven dat uit God geboren is. Het leven van Christus is door de wedergeboorte in ons geplant en de aard van dat leven is: niet te zondigen. Maar er is een groot verschil tussen de aard van het leven dat bij de wedergeboorte in ons is geplant en ons eigen leven. Wat 'in Christus' is, kan niet zondigen; wat 'in Adam' is wel, en het zal telkens zondigen, wanneer satan de kans krijgt zijn invloed te laten gelden.

Met welke feiten willen wij nu rekening houden in ons leven? Met de tastbare feiten van onze dagelijkse ervaring, of met het goddelijke feit dat wij 'in Christus' zijn?

'Het geloof nu is de zekerheid der dingen die men hoopt, en het bewijs der dingen die men niet ziet' (Heb 11:1) en 'het onzichtbare is eeuwig' (2Co 4:18). Hebreëën 11:1 is de enige definitie van het geloof in het Nieuwe Testament, ja, in de hele bijbel. Het komt er dus op aan dat wij deze definitie goed begrijpen. Het geloof wordt hier genoemd 'de zekerheid' der dingen die men hoopt. Het Griekse woord dat hier gebruikt wordt, houdt echter een handeling in. J.N.Darby heeft dit vers bijzonder goed vertaald met: 'Het geloof is het verwezenlijken van de dingen die men hoopt'.

Goddelijke feiten

En hoe staat het nu met de dingen die, hoewel onzichtbaar, eeuwig en daarom werkelijk zijn? Natuurlijk kunnen wij de goddelijke dingen niet verwezenlijken met onze natuurlijke zintuigen. Er is echter een zintuig dat de 'dingen die wij hopen' in werkelijkheid om kan zetten: het geloof! Door het geloof worden de dingen van Christus die er werkelijk zijn, waar in mijn ervaring. Het geloof 'verwezenlijkt' ze voor mij.

Door het geloof worden de dingen van Christus die er werkelijk zijn, waar in mijn ervaring. Het geloof 'verwezenlijkt' ze voor mij. Duizenden mensen lezen Romeinen 6:6 'Onze oude mens is medegekruisigd'. Voor iemand die het gelooft, is het werkelijkheid. Voor iemand die twijfelt, of het alleen met zijn verstand beaamt zonder geestelijk licht te hebben ontvangen, is het geen werkelijkheid.

Let wel, het gaat hier niet om beloften, maar om feiten. De beloften van God worden ons door zijn Geest geopenbaard, opdat wij ze zouden aangrijpen. Maar feiten zijn feiten, of wij ze geloven of niet. Als wij de feiten van het Kruis niet geloven, blijven ze daar even werkelijk om, maar dan hebben ze voor ons geen waarde. Deze feiten zelf behoeven niet waar te worden gemaakt, ze zijn waar.

Zo ben ik ook met Christus gestorven, of ik het voel of niet. Hoe kan ik dat zeker weten? Omdat Christus gestorven is, en waar 'één voor allen gestorven is, zijn

zij allen gestorven' (2Co 5:14,15). Of mijn ervaring dat nu bevestigt of ermee in tegenspraak is, dat verandert niets aan het feit.

Zolang ik dit geloof, kan satan niets tegen mij uitrichten. Hij valt ons altijd aan op het punt van onze zekerheid. Als hij twijfel in ons hart kan zaaien, twijfel aan het Woord van God, dan heeft hij zijn doel bereikt en heeft hij ons in zijn macht. Maar wanneer wij ons niet van ons stuk laten brengen in het zekere weten dat wat God zegt, waar is, vast overtuigd dat Hij blijft bij wat Hij gedaan en gezegd heeft, dan mag de vijand doen wat hij wil, wij kunnen hem rustig uitlachen. Wanneer iemand zou proberen mij ervan te overtuigen dat ik Mr. Nee niet ben, dan zou ik hem toch ook uitlachen! 'Wij wandelen in geloof, niet in aanschouwen' (2Co 5:7).

U kent waarschijnlijk het beeld van Feit, Geloof en Ervaring, die eens samen op een muur liepen. Feit liep stevig door, zonder rechts of links te gaan en zonder om te kijken . Geloof volgde hem en alles ging goed, zolang hij Feit in het oog hield. Maar zodra hij zich zorgen begon te maken over Ervaring en omkeek om te zien waar hij bleef, verloor hij zijn evenwicht en viel van de muur af. En die arme Ervaring tuimelde ook naar beneden.

De verleiding, om op onszelf te zien, is altijd zeer sterk. Dan richten wij ons oog niet meer op de Here, maar houden rekening met wat voor ogen is. Het geloof staat telkens voor een berg, een berg van bewijsmateriaal dat ogenschijnlijk in tegenspraak is met het Woord van God. Dat bewijsmateriaal bestaat uit tastbare feiten, verkeerde dingen die wij gedaan hebben, maar ook dingen die voortkomen uit ons gevoels- en ons gedachteleven. En nu moet óf ons geloof, óf die berg wijken. Ze kunnen niet beide blijven bestaan.

Het is zo jammer dat de berg dikwijls blijft en ons geloof wijkt. Dat mag niet. Als wij op onze gevoelens afgaan om te weten te komen wat waar is, dan stemmen de leugens van satan maar al te vaak overeen met onze ervaring. Maar als wij weigeren iets voor waar aan te nemen wat tegen Gods Woord ingaat en blijven bij ons besluit alleen in Hem te geloven, dan zullen wij merken dat de leugens van satan langzamerhand verdwijnen en dat onze ervaring hoe langer hoe meer in overeenstemming komt met het Woord van God.

Zo zal het gaan wanneer wij ons bezighouden met Christus. Dan leren wij Hem steeds beter kennen. Dan zien wij Hem werkelijk, in de praktijk van elke dag, als onze gerechtigheid, onze heiligheid, ons opstandingsleven. En zo wordt wat wij in Hem zien, werkelijkheid in ons. Hij openbaart zich in ons, in ons dagelijks leven. Dat is het kenmerk van geestelijke groei.

In Hem blijven

Hoewel wij reeds uitvoerig over dit onderwerp gesproken hebben, is er toch nog iets waardoor het ons duidelijker kan worden. De bijbel zegt dat wij dood zijn voor de zonde, maar niet in onszelf. Wij zijn dood voor de zonde in Christus. Daarom is het ook vergeefs wanneer wij die dood in onszelf willen constateren, want juist daar zullen wij hem niet vinden. Wij werden met Christus gekruisigd, omdat wij in Hem waren. En nu zegt de Here Jezus: 'Blijft in Mij, gelijk Ik in u' (Joh 15:4). Daar zullen wij nog een ogenblik over nadenken.

In de eerste plaats wijzen deze woorden ons er op dat het niet nodig is te strijden, om in Hem te komen, want wij zijn in Hem. Wij moeten blijven, waar wij zijn. God heeft ons zelf in Christus gezet, wij moeten in Hem blijven.

Maar dit vers leert ons ook een goddelijk principe en wel dit: dat God zijn werk in Christus heeft gedaan en niet in ieder afzonderlijk. De dood en de opstanding van de Zoon van God, waarin wij allen besloten zijn, vonden in eerste instantie plaats zonder dat wij er persoonlijk bij aanwezig waren. Daarom moet alles wat Christus doorgemaakt heeft werkelijkheid worden in het leven van ieder christen en daarom gaat onze geestelijke ervaring nooit buiten Hem om.

Geestelijke ervaring

In de Schrift zien wij dat 'christelijke ervaring' niet op zichzelf bestaat. God had zich in zijn grote genade voorgenomen ons in Christus op te nemen. De weg die Hij met Christus is gegaan, is Hij 'in Hem' met ieder christen gegaan. Wat Hij met het Hoofd gedaan heeft, heeft Hij met alle leden gedaan. Daarom bestaat er voor ons geen enkele ervaring in het geestelijk leven buiten Christus om. Het is niet Gods bedoeling dat wij geestelijke ervaringen zouden hebben die uitsluitend voor ons persoonlijk zijn en daarom is Hij ook niet bereid ons dergelijke ervaringen te geven.

Alle geestelijke ervaring van de christen is reeds verworven door Christus, is werkelijkheid in Hem. Hij heeft het alles reeds doorgemaakt en wat wij 'onze' ervaring noemen, is in wezen niets anders dan dat wij iets beleven van wat Hij heeft doorgemaakt. Het zou abnormaal zijn wanneer de ene rank van een wijnstok groene druiven voortbracht, de andere blauwe en weer een andere donkerrode, zodat elke rank iets van zichzelf zou voortbrengen, buiten de wijnstok om. Dat is ondenkbaar. Wat de ranken voortbrengen wordt bepaald door de wijnstok.

Iedere echte geestelijke ervaring is een ontdekking van wat er in Christus is en het geestelijk in bezit nemen daarvan. Ervaringen die wij niet op die wijze van Hem ontvangen, zullen heel spoedig als rook verdwijnen. Maar wanneer ik iets

in Christus ontdekt heb, wat ik nog niet eerder gezien had, dan kan ik de Here prijzen. Dan kan ik zeggen: 'Het is nu ook mijn geestelijk bezit Here, omdat het in U is!' Het is geweldig, nieuwe dingen te ontdekken in Christus, als grondslag van ons geestelijk leven!

God geeft aan een ieder van ons geen afzonderlijke ervaringen. Wat Hij ons geeft is een deelhebben aan wat Hij reeds heeft gedaan opdat het ons geestelijk eigendom wordt. De eeuwige dingen worden werkelijkheid voor ons in het heden. De ervaringen van Christus worden geestelijk de onze. Wij hebben geen ervaringen buiten de Zijne. God doet geen afzonderlijk verlossingswerk in ieder christen. Hij heeft het ganse werk van onze verlossing voltooid in Christus!

Zelfs het eeuwige leven wordt ons niet afzonderlijk geschonken: het leven is in de Zoon en 'wie de Zoon heeft, heeft het leven' (1 Joh 5:12). God heeft alles volbracht in zijn Zoon en ons in Hem opgenomen. Wij zijn in Christus ingelijfd.

Blijft in Mij, gelijk Ik in u

Nu is het voor ons praktisch leven van groot belang dat wij in geloof zeggen: 'God heeft mij in Christus gezet en daarom geldt alles wat van Hem waar is, ook van mij. Ik wil in Hem blijven'. Daar wil satan ons altijd van afbrengen. Hij wil ons buiten Christus zien te krijgen en ons daar houden als hij kan. Hij wil ons wijsmaken dat wij buiten Christus zijn. Door verzoeking, mislukking, lijden en beproeving geeft hij ons een pijnlijk gevoel, alsof wij werkelijk buiten Christus zijn. Dan denken wij: 'Als ik in Christus was, zou ik niet in deze omstandigheden verkeren. Zoals ik mij nu voel, moet ik wel buiten Hem zijn'. Dan is ons gebed: 'O Here, breng mij toch weer in Christus'. Maar God zegt nadrukkelijk dat wij in Christus moeten 'blijven', dan alleen kan Hij ons bevrijden.

Naarmate wij standvastig zijn en blijven staan op wat Christus is, zullen wij ontdekken dat alles wat van Hem geldt, in de praktijk ook waar wordt gemaakt in ons. Maar wanneer wij het tegenovergestelde doen en wij zien op wat wij zelf zijn, dan zullen wij ervaren dat onze oude natuur zich nog steeds laat gelden in ons leven. Als wij in het geloof in Christus blijven, bezitten wij alles, als wij tot onszelf terugkeren hebben wij niets.

'Blijft in Mij, gelijk Ik in u' is een bevel gevolgd door een belofte. Wanneer wij in Hem blijven, kunnen wij er zeker van zijn dat Hij die belofte houden zal. Het 'Ik in u' vloeit voort uit ons blijven in Hem.

Hoe blijven wij in Hem? 'Uit Hem is het dat gij in Christus Jezus zijt' (1Co 1:30). God heeft ons in Christus Jezus gezet, nu moeten wij daar blijven! Wij moeten ons niet van onze plaats laten dringen. Laat u nooit wijsmaken dat u niet in Christus bent. Zie op Christus en zie uzelf altijd in Hem. Blijf in Hem. Rust in het

feit dat God u in zijn Zoon heeft ingelijfd en leef in de stellige verwachting dat Hij zijn werk in u voleindigen zal. Hij moet die heerlijke belofte waar maken dat 'de zonde geen heerschappij over u zal voeren' (Rom 6:14).

5. Het Kruis maakt scheiding

Twee scheppingen

Of wij geschikt zijn voor het nieuwe koninkrijk wordt bepaald door de schepping waartoe wij behoren. Behoren wij tot de oude schepping of tot de nieuwe? Zijn wij uit het vlees geboren of uit de Geest? Of wij tenslotte bruikbaar zijn voor dat nieuwe rijk, staat of valt met onze oorsprong. De vraag is niet: 'goed of slecht?' maar: 'vlees of Geest?' 'Wat uit het vlees geboren is, is vlees' en dat zal het altijd blijven. Wat van de oude schepping is, kan nooit overgaan naar de nieuwe.

Wij hebben nu te maken met twee werelden. In de oude wereld heeft satan de alleenheerschappij. Al bent u in die oude wereld nog zo'n goed mens, toch bent u ter dood veroordeeld omdat u tot de oude schepping behoort. Niets van de oude schepping kan immers tot de nieuwe overgaan. Door het Kruis heeft God bekendgemaakt dat alles wat van de oude schepping is, sterven moet. Niets van de oude Adam kan aan het Kruis ontkomen; daar wordt het vernietigd.

Begraven worden is het einde

Helaas is sommigen geleerd dat de begrafenis de dood tengevolge zal hebben. Zij proberen te sterven door zich te laten begraven! Laat mij u met nadruk mogen zeggen dat wij geen recht hebben om ons te laten dopen als God ons niet de ogen heeft geopend voor het feit dat wij in Christus gestorven en met Hem begraven zijn. Wij dalen af in het water omdat wij weten dat wij in Gods oog reeds gestorven zijn. Dat betuigen wij in de doop. God stelt ons een duidelijke, eenvoudige vraag: 'Christus is gestorven en Ik heb u in Hem besloten. Wat zegt ge daarop?' Wat is mijn antwoord? 'Here, ik geloof dat U mij gekruisigd hebt; nu zeg ik ja op de dood en de begrafenis die daaraan verbonden zijn'. Hij heeft mij overgegeven aan de dood en het graf. Door mijn verzoek om de doop betuig ik daar in het openbaar mijn instemming mee.

Wanneer wij eenmaal tot dit inzicht gekomen zijn, dan maken wij ruim baan voor de nieuwe schepping door erin toe te stemmen dat de oude wordt begraven. In Romeinen 6:5, waar hij nog steeds schrijft aan hen die gedoopt zijn, zegt Paulus dat wij 'samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn

dood'. In het beeld van de doop erkennen wij hoe innig God ons verbonden heeft met Christus in zijn dood en opstanding.

Wat houdt deze verbintenis eigenlijk in? De ware betekenis van de doop is dat wij in het Kruis gedoopt zijn, in de historische dood van Christus, zodat zijn dood de onze werd. Onze dood en zijn dood werden toen zo nauw met elkaar verbonden dat zij één en dezelfde dood zijn, zodat het onmogelijk is ze te scheiden. Met deze historische 'dood' - deze door God bewerkte verbintenis met Hem - stemmen wij in wanneer wij ondergaan in het water. In het getuigenis van de doop erkennen wij nu in het openbaar dat de dood van Christus, tweeduizend jaar geleden, een machtige, alles omvattende dood was, zo machtig en zo allesomvattend dat alles in ons, wat niet van God is, daarin is afgesneden en weggenomen.

Opstanding tot 'nieuwheid des levens'

Indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan zijn opstanding' (Rom 6:5). Met betrekking tot de opstanding verspringt het beeld van de doop enigszins, er komt iets geheel nieuws naar voren. Ik ben 'in zijn dood gedoopt', ik begeef mij in zijn dood. Maar met zijn opstanding is dat anders. Zijn opstanding komt in mij en schenkt mij een nieuw leven. Bij zijn dood valt de nadruk alleen op 'ik in Christus', bij zijn opstanding bovendien op: 'Christus in mij'.

Hoe kan Christus mij zijn opstandingsleven geven? Hoe ontvang ik dat nieuwe leven? Paulus schetst, meen ik, een heel duidelijk beeld met het woord 'samengegroeid'. Want in het Grieks kan dit betekenen 'geënt zijn, wat een prachtig beeld is van de wijze waarop het leven van Christus ons door de opstanding geschonken wordt.

Wij kunnen niet zeggen hoe God zijn werk in ons heeft gedaan, maar Hij doet het. Wij kunnen er niets aan doen en dat hoeft ook niet, want door de opstanding heeft God het reeds gedaan. God heeft alles gedaan. Er is maar één vruchtbaar leven in de wereld en dat is geënt op het leven van miljoenen anderen. Dit noemen wij de 'wedergeboorte'.

Bij de wedergeboorte ontvang ik een leven dat ik eerder niet bezat. Mijn eigen natuurlijk leven verandert daardoor helemaal niet. Maar een ander leven, een geheel nieuw leven, een leven uit God, is mijn leven geworden. God heeft de oude schepping afgesneden in het Kruis van zijn Zoon om een nieuwe schepping in Christus in het aanzijn te roepen door de opstanding. Hij heeft de deur van dat oude koninkrijk der duisternis achter mij gesloten en mij overgezet in het koninkrijk van zijn geliefde Zoon.

Ik roem in het feit dat dit reeds is geschied - dat door het Kruis van onze Here Jezus Christus die oude wereld 'mij gekruisigd is en ik der wereld' (Gal 6:14). Mijn doop is mijn openbare belijdenis daarvan. Met de doop, evenals met de mond, 'belijdt men tot behoudenis' (Rom 10:10).

6. Het groeipad: 'Wij stellen ons ten dienste van God'

Nu kunnen wij nadenken over wat de ware aard van toewijding is. Daartoe lezen wij Romeinen 6, vanaf vers 12 tot het einde. In vers 12 en 13 schrijft Paulus:

Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen, en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.

De uitdrukking 'zich ten dienste stellen' komt in dit gedeelte herhaaldelijk voor, namelijk in vers 13, 16 en 19. Velen hebben aangenomen dat dit toewijding betekent, zonder de draagwijdte van deze woorden nauwkeurig na te gaan. Dat is de betekenis ook wel, maar toch niet in de zin die wij zo dikwijls aan toewijding geven. Het gaat hier niet om de toewijding van onze 'oude mens' met zijn aangeboren gevoelens en zijn mogelijkheden - onze natuurlijke wijsheid, kracht en andere gaven - opdat God daar gebruik van zou maken.

Dit komt duidelijk naar voren in vers 13, waar Paulus zegt: 'Stelt u ten dienste van God, als mensen die dood zijn geweest, maar thans leven'. Hier geeft hij het tijdstip aan waarop er voor het eerst sprake kan zijn van toewijding. Paulus spreekt hier niet over de toewijding van iets uit de oude schepping, maar van wat gestorven is en weer opgestaan. Ik kan mij 'ten dienste van God stellen' zodra ik weet dat mijn 'oude mens' gekruisigd is. Dit is immers Gods volgorde: wij weten dat onze oude mens gekruisigd is. Daarom staat het voor ons vast dat wij dood zijn voor de zonde en dan stellen wij ons ten dienste van God.

Zolang ik mijn eigen leven niet in de dood heb gegeven, heb ik God niets aan te bieden. Wanneer ik mijn dood met Christus niet heb aanvaard, is er niets wat God van mij kan aanvaarden. Hij heeft de oude schepping immers naar het Kruis verwezen! Daar is alles vernietigd wat wij Hem niet ten dienste kunnen stellen. En alleen de opstanding heeft het mogelijk gemaakt dat wij ons aan Hem wijden. Mij ten dienste van God stellen betekent dat ik voortaan met mijn hele leven zijn eigendom ben.

Dienstknecht of slaaf?

Wat is het een zegen te weten dat wij van de Here zijn en niet van onszelf! Deze wetenschap geeft ons het bewustzijn van zijn voortdurende nabijheid en de reden daarvan ligt voor de hand. Ik moet mij eerst bewust zijn dat ik van God ben, om te weten dat Hij bij mij is. Wanneer het voor mij vaststaat dat ik zijn eigendom ben, dan waag ik het niet meer mijn eigen belang te zoeken. Ik ben nu immers alleen van Hem! 'Weet gij niet dat gij Hem, in wiens dienst gij u stelt als slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven?' (Rom 6:16).

De moeilijkheid met zoveel christenen in deze tijd is dat zij er eigenlijk geen idee van hebben, wat God van hen vraagt. Zij zeggen zo gemakkelijk: 'Here, ik wil alles wel voor U doen'. Weet u dat God u om uw hele leven vraagt? Lang gekoesterde idealen, een vriendschap waar u zeer veel prijs op stelt, waar u veel van houdt, zult u moeten opgeven. Geef u daarom niet aan God, tenzij u het meent. God houdt u aan uw woord, zelfs als u het zo niet had bedoeld.

Wat deed de Here met het brood dat de jongen uit Galilea Hem gaf? Hij brak het. Wat Hem wordt gegeven, breekt God altijd. Hij breekt wat Hij neemt, maar als Hij het gebroken heeft, zegent Hij het en Hij gebruikt het om in de behoeften van anderen te voorzien. Nadat u uw leven aan de Here hebt gegeven, begint Hij te breken wat u Hem hebt aangeboden. Het lijkt, alsof alles verkeerd gaat en u verzet u, u beklagt u over wat God met u doet. Wanneer u in die houding volhardt dan bent u onbruikbaar - onbruikbaar voor de wereld, omdat u al te ver gegaan bent, om nog door haar gebruikt te worden, maar ook onbruikbaar voor God, omdat u niet zo ver wilt gaan dat Hij u gebruiken kan. U kunt het niet meer vinden met de wereld, maar u kunt het ook niet vinden met God. Dit is de tragiek van menig christenleven!

Ik moet mij één keer voor het eerst definitief aan de Here geven om het daarna elke dag te doen, zonder aanmerking te maken op de wijze waarop Hij mij gebruikt. Ja, ik moet Hem zelfs leren danken voor de dingen waar ik van nature tegen in opstand kom. Ik ben van Hem en nu beschouw ik mijn leven niet langer als mijn eigendom, maar erken ik in alles zijn eigendomsrecht en zijn gezag. Die houding verwacht God van mij en in die houding te leven is ware toewijding. Het is niet zo dat ik mijn leven moet geven om zendeling of predikant te worden. Ik wijd mijn leven aan God om zijn wil te doen waar ik ben, op school, op kantoor, of in de keuken en ik beschouw alles wat Hij met mij doet als het allerbeste, want alle dingen werken mee ten goede voor hen die geheel van Hem zijn. Wij moeten voortdurend leven in het besef dat wij niet van onszelf zijn (1Co 6:19,20).

7. Het eeuwig voornemen

De eerstgeborene onder vele broederen

Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijn Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen; en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt (Rom 8:29-30).

In Joh 1:14 lezen wij dat de Here Jezus Gods eniggeboren Zoon was: 'Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders'. Dat Hij Gods eniggeboren Zoon was, betekent dat God geen andere zonen had, behalve deze Zoon. Hij was van eeuwigheid bij de Vader.

Maar, lezen wij, God was er niet tevreden mee dat Christus de eniggeboren Zoon zou blijven. Hij wilde Hem ook zijn eerstgeboren Zoon maken. Hoe kan de eniggeborene de eerstgeborene worden? Het antwoord is eenvoudig: dat kan, wanneer de Vader meer kinderen krijgt. Zolang u maar één zoon hebt, is hij de eniggeborene, maar als u later meer kinderen krijgt, dan wordt de eniggeborene de eerstgeborene. Het voornemen van God in de schepping en de verlossing was dat Hij veel kinderen zou hebben. Hij verlangde naar ons, Hij kon niet buiten ons.

De Here Jezus was de eniggeboren Zoon en als eniggeborene had Hij geen broeders. Maar de Vader zond de Zoon, opdat de eniggeborene ook de eerstgeborene zou zijn en opdat de geliefde Zoon 'vele broederen' zou hebben. Hier hebt u de hele geschiedenis van de vleeswording en het Kruis. En hier ziet u hoe eindelijk Gods voornemen wordt vervuld, wanneer Hij 'vele zonen tot heerlijkheid brengt' (Heb 2:10).

Zoonschap - de volledige uitdrukking van zijn Zoon - in vele zonen, dat is het doel van God. Hoe kan Hij dat doel bereiken? Door hen eerst te rechtvaardigen en hen dan te verheerlijken. In zijn omgang met hen heeft God voortdurend dat doel op het oog. Hij heeft zich vast voorgenomen zonen te hebben en Hij wil hen bij zich hebben in zijn heerlijkheid, volwassen zonen die in staat zijn verantwoordelijkheid te dragen. Hij heeft het mogelijk gemaakt dat de ganse hemel bevolkt wordt met verheerlijkte zonen. Dat was zijn voornemen in de verlossing.

De graankorrel

Maar hoe was het mogelijk dat Gods eniggeboren Zoon zijn eerstgeborene werd? Dit wordt ons verklaard in Johannes 12:24: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort'. Wie was die graankorrel? Het was de Here Jezus zelf. God had maar één 'graankorrel' in het ganse heelal, een tweede was er niet. Hij liet die ene korrel in de aarde vallen om te sterven en in de opstanding is die eniggeboren graankorrel de eerstgeborene geworden. Uit de éne korrel zijn vele korrels voortgekomen!

Wat zijn goddelijke natuur betreft blijft de Here Jezus (en Hij alleen) de eniggeboren Zoon van God. Toch is Hij vanaf de opstanding tot in alle eeuwigheid ook de eerstgeborene. Na de opstanding openbaart zijn leven zich immers in vele broeders. Want wij die uit de Geest geboren zijn, hebben daardoor 'deel aan de goddelijke natuur' (2 Pe 1:4), maar niet, denkt u daar vooral om, in onszelf, maar in afhankelijkheid van God en omdat wij 'in Christus' zijn. Wij hebben 'de Geest van het zoonschap ontvangen, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn' (Rom 8:15,16).

Door mens te worden en aan het Kruis te sterven heeft de Here Jezus dit mogelijk gemaakt. Daarin heeft het Vaderhart van God zijn volle bevrediging gevonden, want door de gehoorzaamheid van de Zoon, een gehoorzaamheid tot de dood, kreeg de Vader zijn vele zonen. Het eerste en het twintigste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes geven dit op ontroerende wijze weer. In het begin van zijn Evangelie zegt Johannes namelijk dat Jezus 'de eniggeborene des Vaders' was. Aan het eind van zijn Evangelie vertelt hij ons, hoe de Here Jezus, na zijn dood en opstanding tegen Maria Magdalena zei: 'Ga naar mijn broeders en zeg hun: 'Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God' (Joh 20:17).

Tot nu toe had de Here Jezus in dit Evangelie steeds gesproken van 'de Vader' of van 'mijn Vader'. Nu, na de opstanding, voegt Hij er aan toe 'en uw Vader'. Hier spreekt de oudste zoon, de eerstgeborene. Door zijn dood en opstanding zijn vele broeders toegevoegd aan het gezin van God. Daarom noemt Hij hen ook in hetzelfde vers 'mijn broeders'. 'Hij schaamt Zich niet hen broeders te noemen' (Heb 2:11).

Wat wij vandaag in Christus bezitten is meer dan wat Adam verloor. Adam was een mens, een 'zeer goed' mens, maar hij bleef een mens en hij heeft het leven van God nooit ontvangen. Maar wanneer wij de Zoon van God aannemen, ontvangen wij niet alleen de vergeving van zonden, maar ook het goddelijk leven dat in de hof aanwezig was in de boom des levens. Door de

wedergeboorte ontvangen wij iets dat Adam nooit heeft gehad. Wij bezitten wat hem ontbrak.

Bent u zich ervan bewust dat wij nu hetzelfde leven hebben als God heeft? Het leven dat Hij in de hemel heeft, is het leven dat Hij ons hier op aarde geschonken heeft. Dat is 'de genade die God schenkt' (Rom 6:23). Daarom kunnen wij heilig leven, want dat heilige leven is niet ons eigen leven dat veranderd is, maar het leven van God dat ons geschonken is.

8. De Heilige Geest

Het uittreksel is opgenomen in Hoofdstuk 10, 1e paragraaf.

9. De betekenis van Romeinen zeven

Hoofdstuk zes behandelt de bevrijding van de macht der zonde, hoofdstuk zeven de bevrijding van de macht der wet. In hoofdstuk zes heeft Paulus ons gezegd, hoe wij bevrijd kunnen worden van de zonde en wij maakten daaruit op dat dit alles was. Nu leert hoofdstuk zeven ons dat de bevrijding van de zonde niet genoeg is, maar dat wij ook bevrijd moeten worden van de wet. Als wij niet werkelijk vrij zijn van de wet, zullen wij nooit ten volle bevrijd kunnen worden van de zonde. Maar wat is het verschil dan tussen bevrijding van de zonde en bevrijding van de wet? Wij zien wel dat het eerste noodzakelijk is, maar het tweede? Om dat te begrijpen, moeten wij weten wat de wet is en wat zij doet.

Het vlees en onze onmacht

Romeinen 7 leert ons iets nieuws. Ik kom in dat hoofdstuk tot de ontdekking dat ik 'in het vlees' ben (Rom 7:5), ja dat 'ik vlees ben' (7:14) en dat 'in mij dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont' (7:18). Dit grijpt dieper in dan het vraagstuk der zonde, want het staat mede in verband met de vraag of ik God kan behagen. Hier wordt niet gesproken over de verschillende wijzen waarop de zonde zich openbaart, maar hier wordt gesproken over de mens in zijn vleselijke toestand. Dit laatste sluit het eerste in, maar het gaat nog een stap verder want nu doen wij de ontdekking dat wij 'die in het vlees zijn, Gode niet kunnen behagen' (Rom 8:8). Hoe komen wij tot die ontdekking? Met behulp van de wet.

Wat de wet leert

Het probleem van Romeinen 7 is dat de mens in het vlees iets voor God wilde doen. Zodra u probeert God op die wijze te behagen, stelt u zich onder de wet en wordt de ervaring van Romeinen 7 de uwe. Dat is niet de schuld van de wet. Paulus zegt: Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig, en rechtvaardig en goed (Rom 7:12).

Ik ben een mens, 'verkocht onder de zonde' (Rom 7:14). De zonde heerst over mij. Wanneer men mij maar met rust laat, lijk ik wel een goed mens. Maar zodra ik iets moet doen, komt mijn zondige aard tevoorschijn.

Wij zijn allen van nature zondaars. Wanneer God niets van ons vraagt, gaat alles ogenschijnlijk goed, maar zodra Hij wel iets vraagt, krijgt onze zondige natuur de gelegenheid zich ten volle te laten gelden. De wet brengt onze zwakheid aan het licht. Zolang u mij maar stil laat zitten, gaat alles wel goed, maar zodra u vraagt, of ik iets voor u wil doen, kunt u er zeker van zijn dat er niets van terecht komt en als u mij dan nog een tweede opdracht geeft, maak ik het nog erger. Wanneer een heilige wet eisen stelt aan een zondig mens, dan komt zijn zondige aard pas goed aan de dag.

Christus en het einde der wet

De wet stelt veel eisen, maar biedt u geen hulp bij het vervullen van die eisen. De Here Jezus stelt evenveel eisen, ja nog meer (Mat 5:21-48), maar wat Hij van ons eist, vervult Hij Zelf in ons. De wet stelt eisen en laat ons in de steek bij de vervulling daarvan. Christus stelt ook eisen, maar Hij vervult Zelf in ons de eisen die Hij stelt.

Hetzelfde principe dat in werking is getreden om ons van de macht der zonde te bevrijden, bevrijdt ons ook van de wet. Toen ik stierf, is mijn oude meester, de zonde, blijven leven, maar de macht die hij over zijn slaaf heeft uitgeoefend, reikte niet verder dan het graf. Toen ik nog leefde, kon hij honderd en één dingen van mij vragen, maar nu ik dood ben, doet hij tevergeefs een beroep op mij. Ik ben voor altijd vrij van zijn tirannie.

Zo is het ook met de wet. Toen de Here Jezus stierf, waren wij in Hem en daarom heeft zijn dood - die onze dood is - ons voor altijd vrijgemaakt van de wet. Maar onze Here Jezus is niet in het graf gebleven. Op de derde dag stond Hij weer op. En omdat wij toen ook in Hem waren, zijn wij met Hem opgestaan. Zo zijn wij 'door het lichaam van Christus' niet alleen 'dood voor de wet', maar ook 'levend voor God'.

Ons einde is Gods begin

Nu moeten wij nagaan waar dit in de praktijk op neerkomt. Eerst in negatief opzicht en dan, in ons volgende hoofdstuk, in positief opzicht. Wat betekent deze bevrijding van de wet in ons leven van elke dag? Het betekent dat ik voortaan niets meer voor God ga doen. Ik zal nooit meer proberen Hem te behagen. 'Wat een leer!', zegt u misschien. 'Wat een ontzettende ketterij! Dat kunt u onmogelijk menen!' Maar denkt u er aan dat, als ik probeer 'in het vlees' God te behagen, ik mij daarmee onmiddellijk onder de wet stel.

Hoe eerder wij onze pogingen opgeven, hoe beter, want zolang wij het nog zelf proberen, krijgt de Heilige Geest geen kans. Maar wanneer wij zeggen: 'Dat doe ik niet zelf, wilt U dat voor mij doen?', dan zullen wij ondervinden dat Iemand die sterker is dan wij, ons draagt.

Gods eisen zijn niet veranderd, maar wij zijn ongeschikt om er aan te voldoen. De Here zij geprezen. Hij is de Wetgever op de troon, maar Hij is het ook die de wet volbrengt in mijn hart. Hij die de wet heeft gegeven, volbrengt haar Zelf. Hij stelt de eisen en vervult die tevens. Zolang wij zelf proberen iets te doen, kan God niets doen. Daarom mislukt het ons steeds weer. God wil ons laten zien dat wij helemaal niets kunnen en pas wanneer dat werkelijk tot ons doordringt, zal er een einde komen aan onze teleurstellingen en mislukkingen.

God heeft de oude schepping veroordeeld en naar het Kruis verwezen. Het vlees doet geen nut! Wanneer wij proberen iets te doen in het vlees, verwerpen wij daarmee fetelijk het Kruis van Christus. Gods vonnis is dat wij nergens anders voor deugen dan voor de dood. Wanneer wij dat werkelijk geloven, onderschrijven wij dat vonnis door al onze vleselijke pogingen om Hem te behagen op te geven. Elke poging van ons om zijn wil te doen, is in strijd met het Kruis waardoor God heeft verklaard dat wij totaal onnut zijn.

Gode zij dank!

Romeinen 6 spreekt over 'het lichaam der zonde', Romeinen 7 over 'het lichaam dezes doods' (6:6; 7:24). In hoofdstuk zes komt het zondevraagstuk naar voren, in hoofdstuk zeven het vraagstuk van de dood. Wat is het verschil tussen het lichaam der zonde en het lichaam des doods? Met betrekking tot de zonde (dat wil zeggen tot alles wat God mishaaft) heb ik een 'lichaam der zonde' - een lichaam dat zich daadwerkelijk bezighoudt met de zonde. Maar met betrekking tot Gods wet (dat wil zeggen de wil van God zoals Hij die in zijn wet heeft bekendgemaakt) heb ik een 'lichaam des doods'.

Omdat ik zondig, is mijn lichaam een lichaam der zonde en omdat ik Gods wil niet kan doen, is mijn lichaam een lichaam des doods. Van nature stem ik in

met alles wat slecht, werelds en duivels is. Maar tegenover alles wat met heiligheid, met de hemel en met God te maken heeft, sta ik volkomen afwijzend. Hebt u die waarheid al ontdekt in uw leven? Het is niet goed als u dat alleen in Romeinen 6 en 7 ontdekt. Hebt u bij uzelf opgemerkt dat u die loden last van een levenloos lichaam met u meedraagt wanneer het gaat om het doen van Gods wil? Het kost u immers helemaal geen moeite om over wereldse dingen te spreken, maar wanneer u over de Here wilt spreken, weet u opeens niet wat u zeggen moet. Als u wilt bidden, krijgt u zo'n slaap en juist als u iets voor de Here wilt doen, voelt u zich helemaal niet goed. U kunt alles wel doen, maar niet de wil van God. Er is in dit lichaam iets dat niet overeenstemt met Gods wil.

'Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam des doods?' riep Paulus uit en het is goed wanneer iemand die uitroep slaakt. Het klinkt de Here als muziek in de oren! Dit is de meest geestelijke en schriftuurlijke noodkreet waar een mens toe kan komen. Iemand slaakt deze kreet eerst dan, wanneer hij weet dat hij niets vermag en alle goede voornemens opgeeft. Tot nu toe heeft hij telkens wanneer zijn goede voornemens op niets uitliepen een nieuw besluit genomen, met verdubbelde, ja, verdrievoudigde wilskracht! Eindelijk ontdekt hij dat al die besluiten niets uithalen en roept hij wanhopig uit: 'Ik, ellendig mens!'

Gelukkig beklagt die 'ellendige mens' niet alleen zijn ellende, hij stelt ook een uitstekende vraag, namelijk: 'Wie zal mij verlossen?' 'Wie?' Tot nu toe heeft hij gezocht naar iets, nu zoekt hij Iemand! Tot nu toe heeft hij naar binnen gekeken om de oplossing van zijn probleem te vinden; nu ziet hij uit naar een Verlosser. Hij probeert niet langer zichzelf te redden; hij verwacht nu alles van een Ander.

Hoe hebben wij de vergeving van zonden ontvangen? Door te lezen en te bidden of aalmoezen te geven? Neen, wij zagen op het Kruis en geloofden in het volbrachte werk van de Here Jezus. Op precies dezelfde wijze werden wij ook bevrijd van de macht der zonde. En wanneer het gaat om het doen van de wil van God, geldt dezelfde regel. Om vergeving te ontvangen moeten wij op Hem zien aan het Kruis. Om bevrijd te worden van de macht der zonde en om de wil van God te doen zien wij op Hem in ons hart. Voor het ene vertrouwen wij op wat Hij heeft gedaan, voor het andere vertrouwen wij op wat Hij in ons zal doen. In beide gevallen vertrouwen wij op Hem alleen. Hij doet alles!

Wij weten dat wij gerechtvaardigd zijn door de Here Jezus, zonder enig werk van onze kant, maar wij denken dat de heiligmaking afhangt van onze eigen inspanning. Wij weten dat wij de vergeving slechts kunnen ontvangen, wanneer wij volkomen op de Here vertrouwen, maar wij menen dat wij zelf iets moeten doen om bevrijd worden van de macht der zonde. Wij zijn bang dat

er niets zal gebeuren, als wij niets doen. Na de verlossing vervallen wij weer in onze oude gewoonte van iets 'doen' en wij hervatten onze eigen pogingen als van ouds. Dan komt Gods woord opnieuw tot ons: 'Het is volbracht' (Joh 19:30). Aan het Kruis heeft Hij alles volbracht voor onze vergeving en Hij zal alles in ons volbrengen voor onze bevrijding. Hij moet alles doen. 'God is het... die in u werkt'.

Wat wij in dit hoofdstuk gezegd hebben, zou een negatieve en onpraktische indruk kunnen maken als wij het hierbij lieten. Alsof het christelijke leven een kwestie is van stilzitten en van wachten tot er iets gebeurt. Natuurlijk is het verre van dat. Allen die het werkelijk leven, weten dat het een zaak is van positief en actief geloof in Christus en een volkomen nieuw uitgangspunt voor ons leven - de wet van de Geest des levens! Daarom zullen wij nu zien, wat de uitwerking van dit nieuwe levensbeginsel in ons is.

10. Het groeipad: 'Wandelen in de Geest'

De Heilige Geest

Uit het boek Handelingen blijkt zonneklaar dat de Heilige Geest werd uitgestort, omdat de Here Jezus verhoogd was. De uitstorting van de Heilige Geest heeft niets te maken met onze verdiensten, maar alleen met de verdiensten van de Here Jezus. De vraag wat wij zijn, blijft daarbij geheel buiten beschouwing. Hij is verheerlijkt, daarom is de Heilige Geest uitgestort.

Dit alles is vanwege Hem en niet vanwege mij. De vergeving van zonden berust niet op enige menselijke verdienste, maar op de kruisdood van de Here Jezus; de wedergeboorte berust ook niet op menselijke verdienste, maar op zijn opstanding; en zo is het ook met de gave van de Heilige Geest: die berust alleen op zijn verhoging! De Heilige Geest is niet over u en mij uitgestort om te bewijzen hoe belangrijk wij zijn, maar hoe groot de Zoon van God is.

De verhoging van de Here Jezus is de basis waarop de Heilige Geest is gegeven. Is het mogelijk dat de Here Jezus verheerlijkt is en dat u de Heilige Geest niet hebt ontvangen? Op welke grond hebt u de vergeving van zonden ontvangen? Omdat u zo ernstig had gebeden of omdat u uw Bijbel zo ijverig las, of zo trouw naar de kerk ging? Was het om enige verdienste van uzelf? Neen. Duizendmaal neen! Waarom zijn uw zonden dan vergeven? 'Zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving' (Heb 9:22). De enige grond voor vergeving is bloedstorting. En omdat het kostbare bloed vergoten is, zijn uw zonden vergeven.

Hetzelfde principe dat ten grondslag ligt aan de vergeving van zonden, ligt ook ten grondslag aan het ontvangen van de Heilige Geest. De Here is gekruisigd,

daarom zijn onze zonden vergeven en Hij is verheerlijkt, daarom is de Heilige Geest over ons uitgestort. Is het mogelijk dat de Zoon van God zijn bloed vergoten heeft en dat uw zonden, geliefd kind van God, niet vergeven zijn? Dat is onmogelijk. Zo is het ook niet mogelijk dat de Zoon van God verheerlijkt is en u de Heilige Geest niet ontvangen hebt.

Misschien zijn er onder u die zeggen: 'Daar ben ik het wel mee eens, maar ik heb er nog nooit iets van gemerkt. Moet ik de zaak maar op zijn beloop laten en zeggen dat ik alles heb, terwijl ik heel goed weet dat ik in de praktijk eigenlijk niets bezit?' Neen, wij moeten nooit met objectieve feiten alleen tevreden zijn, wij moeten die feiten ook ervaren. Die ervaring wordt ons deel, wanneer wij vertrouwen op de goddelijke feiten. Gods feiten vormen de grondslag voor onze ervaring.

Toen wij ontdekten wat de Here voor de wereld had gedaan, kwam er een eind aan al onze pogingen om vergeving van zonden te verkrijgen. De openbaring van wat de Here voor zijn Gemeente gedaan heeft, is het eind van onze inspanning om de doop met de Heilige Geest te mogen ontvangen. Zolang wij het werk van Christus niet hebben gezien, werken wij zelf. Maar wanneer wij oog krijgen voor zijn werk, dan springt het geloof op in ons hart en op dat geloof volgt de ervaring.

Als wij ons geheel aan Hem overgeven en in het geloof beslag leggen op de kracht van de Heilige Geest die in ons woont, dan is het niet nodig dat wij wachten op een bijzondere gewaarwording of op bovennatuurlijke verschijnselen, maar dan kunnen wij eenvoudig naar Hem opzien en Hem prijzen voor wat reeds gebeurd is. Wij kunnen Hem danken dat de heerlijkheid Gods zijn tempel reeds vervult. 'Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?' 'Weet gij niet dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest die in u woont, die gij van God ontvangen hebt?'

Het vlees en de Geest

Wanneer ik al datgene wil ervaren wat in Christus is, dan moet ik leren leven in de Geest. Leven in de Geest betekent de Heilige Geest vertrouwen dat Hij in mij zal volbrengen, wat ik zelf niet kan. Dat is een geheel ander leven dan het leven waartoe ik van nature geneigd ben. Telkens wanneer de Here mij voor een nieuwe opgave plaatst, zie ik op naar Hem opdat Hij Zelf in mij zal uitwerken wat Hij van mij vraagt. Het is niet meer een kwestie van proberen, maar van vertrouwen. Geen strijd meer, maar een diepe rust in Hem.

Wanneer ik driftig van aard ben, of onreine gedachten heb, een scherpe tong, of een kritische geest, dan doe ik geen pogingen meer mij zelf te veranderen, maar dan reken ik mijzelf dood voor die dingen in Christus en stel mijn

vertrouwen op de Heilige Geest om de reinheid, de nederigheid en de zachtmoedigheid in mij te bewerken die ik zozeer behoef. Dat is de betekenis van Exodus 14:13: 'Vrees niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien die Hij u heden bereiden zal'.

Als de Heilige Geest de leiding neemt, is er geen inspanning van onze kant meer nodig. Dan is het niet nodig om onze tanden op elkaar te zetten, om zo de nodige zelfbeheersing te kunnen opbrengen en een geweldige overwinning te behalen. Een echte overwinning geeft de Here ons, daar komt het vlees niet aan te pas. Het oogmerk van elke verzoeking is ons ertoe te brengen zelf iets te doen.

Als wij blijven waar wij zijn, als wij in Christus dekking zoeken tegen de verleiding van het vlees, dan kan satan ons niets doen. God geeft ons geen overwinning als wij zelf iets doen - dat wil zeggen, buiten Christus. De reden hiervan is dat zodra wij iets doen, wij gevaar lopen, want onze natuurlijke neigingen misleiden ons volkomen.

Waar moeten wij dan hulp zoeken? Leest u nu Galaten 5:17 eens: 'Het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees'. Met andere woorden, het vlees keert zich niet tegen ons, maar tegen de Heilige Geest, 'want deze staan tegenover elkander'. Hij, en niet wij, treedt op tegen het vlees en rekent ermee af. Wat is de uitkomst? 'Zodat gij niet doet, wat gij maar wenst'

Ik geloof dat wij de laatste woorden van dit vers dikwijls verkeerd hebben opgevat. Laten wij eens nagaan wat de betekenis daarvan is. Wat 'wensen' wij eigenlijk? Wij zouden wel willen handelen naar onze eigen inzichten, zonder te vragen naar de wil van God. Wanneer wij echter weigeren dit te doen, geven wij de Heilige Geest gelegenheid zich te keren tegen ons vlees en het te overwinnen, met het resultaat dat wij 'niet doen wat wij maar wensen'. Dan handelen wij niet naar onze natuurlijke neigingen en gaan niet onze eigen weg of volvoeren ons eigen plan, maar dan verheugen wij ons over zijn volmaakte plan. Daarom is ons principe geworden: 'Wandelt naar de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees' (Gal 5:16).

Als wij in de Geest leven en wandelen door het geloof in de verrezen Christus, kunnen wij waarlijk 'een stap opzij doen' en zullen wij de overwinningen zien die de Geest dagelijks behaalt over het vlees. Met dat doel is Hij ons geschonken. Het geheim van onze overwinning is: blijven in Christus, in kinderlijk vertrouwen op zijn Heilige Geest die de begeerten van ons vlees overwint en ons in plaats daarvan zijn eigen nieuwe verlangens schenkt.

Christus ons leven

In Amerika logeerde ik eens bij een christen-echtpaar dat mij verzocht voor hen te bidden. Toen ik vroeg welke moeilijkheden zij hadden, was het antwoord: 'O, Mr. Nee, het gaat de laatste tijd helemaal niet goed met ons. Wij zijn zo prikkelbaar in de omgang met onze kinderen, wij verliezen herhaaldelijk ons geduld en worden dikwijls boos op hen. Wij leven niet tot eer van God. Wilt u Hem vragen ons geduld te geven?' 'Dat kan ik nu juist niet vragen', zei ik. 'Hoe bedoelt u dat?', vroegen zij. 'Ik weet zeker', was mijn antwoord, 'dat God dat gebed niet zal verhoren'. 'Wilt u daarmee zeggen dat het zover met ons gekomen is dat God niet bereid is ons te verhoren, als wij Hem bidden ons geduldig te maken?' 'Nee dat bedoel ik niet. Maar mag ik u wat vragen? Heeft u al gebeden om geduld? Ja? En heeft God uw gebed verhoord? Neen? Weet u, waarom niet? U hebt geen geduld nodig, u hebt Christus nodig!' God geeft geen nederigheid of heiligheid of liefde als afzonderlijke gaven. Hij geeft niet een dosis geduld aan iemand die ongeduldig is, liefde aan iemand die liefdeloos, ootmoed aan iemand die trots is. Hij heeft ons één enkele gave gegeven die in al onze behoeften voorziet - zijn Zoon Jezus Christus!

Wanneer ik op Hem zie in de verwachting dat Hij zijn leven in mij zal leven, dan is Hij nederig en geduldig en liefdevol en alles wat ik niet ben - in mijn plaats. Denkt u maar aan de woorden uit de eerste brief van Johannes: 'God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet' (1 Joh 5:11, 12).

We hebben allen dezelfde Christus die in ons woont, maar de openbaring van een nieuwe behoefte leidt ons er vanzelf toe Hem te vertrouwen dat Hij zijn leven in het bijzonder daarvoor in ons leeft. Een grotere kracht betekent meer deel hebben aan God's voorziening. Onze eigen pogingen geven we op, we vertrouwen opnieuw op Christus en een nieuw gebied is veroverd. 'Christus mijn leven' is het geheim van groei.

Vertrouwen is zeggen: 'Here, ik kan het niet, daarom probeer ik het ook niet meer'. Dat brengen de meeste van ons niet op. 'Here, ik kan het niet en ik doe ook geen enkele poging meer; voortaan vertrouw ik op U!' Zo weiger ik beslist zelf nog iets te doen. Ik vertrouw erop dat Hij het zal doen en dan stel ik mij ten volle en met blijdschap tot zijn beschikking om mee te werken in wat Hij gaat doen. Dit is geen passiviteit, het is een zeer actief leven om de Heer op deze wijze te vertrouwen. Dan ontvangen wij ons leven van Hem, dan is Hij ons leven, dan leeft Hij zijn leven in ons.

De wet van de Geest des levens

In Romeinen 8 geeft Paulus een uitvoerige beschrijving van de positieve kant van het leven in de Geest. 'Zo is er dan nu geen veroordeling' begint hij. Op het eerste gezicht doen deze woorden hier enigszins vreemd aan. De veroordeling was toch al weggenomen door het bloed, waardoor wij vrede hebben met God en behouden zullen worden van de toorn (Rom 5:1, 9)? Ja, maar wij kunnen op twee manieren veroordeeld worden, namelijk door God en ook door onszelf, zoals er immers ook sprake is van tweeërlei vrede, vrede met God en innerlijke vrede.

Wanneer wij onszelf veroordelen, lijkt het soms alsof dat nog erger is dan wanneer God ons veroordeelt. Wanneer ik zie dat het bloed van Christus genoeg is voor God, weet ik dat mijn zonden vergeven zijn en dat God mij niet meer veroordeelt. Toch kan het zijn dat ik nog steeds de nederlaag lijd en dat mijn eigen hart mij daarom sterk veroordeelt, zoals Romeinen 7 beschrijft. Maar als Christus mijn leven is geworden, dan heb ik het geheim van de overwinning ontdekt en prijst God, 'zo is er dan nu geen veroordeling'.

'De gezindheid van de Geest is leven en vrede' (Rom 8:6). En dit wordt ook mijn ervaring, naarmate ik leer wandelen in de Geest. Met zijn vrede in mijn hart is er geen enkele aanleiding om mij veroordeeld te voelen, maar slechts om Hem te prijzen die mij van overwinning tot overwinning leidt!

Maar hoe kwam ik ertoe mijzelf te veroordelen? Toch omdat ik de nederlaag leed en mij machteloos voelde daar iets aan te veranderen? Voordat ik zag dat Christus mijn leven is, zwoegde ik voortdurend onder een gevoel van mislukking, ik voelde me tekort schieten bij elke handeling. En telkens als ik voor een nieuwe taak stond, voelde ik mij daar niet tegen opgewassen. Ik zei niets anders dan: 'Dit kan ik niet! En dat kan ik niet!' Wat ik ook probeerde, ik kwam steeds weer tot de conclusie dat ik God niet kan behagen (Rom 8:8).

Maar in Christus bestaat er geen: 'niet kunnen!' Nu is het: 'Ik vermag alle dingen in Hem die mij kracht geeft' (Fil 4:13). Hoe komt Paulus zo overmoedig? Op welke grond durft hij te zeggen dat hij nu vrij is van elke belemmering en 'alle dingen vermag?'

Hier is zijn antwoord: 'Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrij gemaakt van de wet der zonde en des doods' (Rom 8:2 St. vert.). Waarom is er nu geen veroordeling meer? 'Want ...'. Er is dus een reden voor, er is een concrete verklaring voor. Er is een wet, 'de wet van de Geest des levens' en die is sterker gebleken dan een andere wet, 'de wet der zonde en des doods'.

God maakt ons vrij van de wet der zonde en des doods, die er nog wel degelijk is, door een andere wet in werking te laten treden - de wet van de Geest des levens in Christus Jezus. Die wet is zo sterk dat zij ons bevrijdt van de wet der zonde en des doods. Het is immers de wet van het leven in Christus Jezus, het opstandingsleven dat in Hem de dood in al zijn vormen tegemoet is getreden en er over heeft getriomfeerd (Ef 1:19, 20).

De Here Jezus woont in ons hart in de persoon van de Heilige Geest en wanneer wij Hem de heerschappij geven en ons aan Hem onderwerpen, dan zal Hij ons bewaren voor die oude wet. Dan zullen wij ervaren wat het is, bewaard te worden, niet door onze eigen kracht, maar door 'de kracht Gods' (1 Pe 1:5).

De openbaring van de wet des levens

Wij hebben al eerder over onze wil gesproken met betrekking tot de dingen van God. Zelfs oudere christenen zijn zich er niet van bewust hoe een grote rol wilskracht speelt in hun leven. Dit was mede de oorzaak van de moeilijkheden waarvan Paulus spreekt in Romeinen 7. Zijn wil was goed, maar zijn daden waren ermee in tegenspraak en hoe hij zich ook voornam God te behagen, hij kwam in steeds dieper duisternis terecht. 'Ik wens het goede', maar 'ik ben vlees, verkocht onder de zonde'.

Dat is het nu juist. Net als een auto zonder benzine, die geduwd moet worden en blijft staan zodra er niemand meer duwt, zo worden ook veel christenen voortgeduwd door hun eigen wilskracht en ze vinden het christelijk leven een zware en bittere opgave. Er zijn er zelfs die zich ertoe dwingen 'Halleluja!' te zeggen, omdat anderen dat ook doen, maar het heeft voor hen geen inhoud. Zij willen met alle geweld doorgaan voor wat ze niet zijn en dat is iets onmogelijks. Het hoogste, wat onze wil bereiken kan, is immers gewilligheid (Mat 26:41). Verder brengen wij het niet.

Als wij ons zo moeten inspannen om als christenen te leven, dan wil dat eenvoudig zeggen dat wij in werkelijkheid heel anders zijn. Wij spannen ons toch ook niet in om onze moedertaal te spreken. Inspanning is alleen dan noodzakelijk, wanneer wij dingen moeten doen die ons van nature niet liggen. Misschien doen wij ze een poosje, maar tenslotte wint de wet der zonde en des doods het weer. Dan kunnen wij misschien zeggen: 'Het wensen is wel bij mij aanwezig en het goede uitwerken lukt mij enkele weken, om tenslotte toch te moeten belijden: 'Het goede blijvend uitwerken, kan ik niet'.

Zolang het 'wensen' bij ons aanwezig is, zijn wij nog niet wat wij wensen te zijn. Het is immers niet nodig te verlangen naar wat wij reeds zijn! Nu vraagt u misschien, waarom gebruiken de mensen hun wilskracht dan om God te behagen? Daar kunnen twee redenen voor zijn. Het is natuurlijk mogelijk dat

zij de wedergeboorte nooit hebben ervaren. Dan bezitten zij het nieuwe leven niet om daar kracht uit te putten. Maar het is ook mogelijk dat zij wel wedergeboren zijn en het leven aanwezig is, maar dat zij niet geleerd hebben op dat leven te vertrouwen. Het gevolg hiervan is dat zij steeds weer zondigen en tenslotte bijna niet meer geloven dat het anders kan.

God heeft ons niet alleen het leven gegeven, maar een wet des levens. En evenals de wet van de zwaartekracht een natuurwet is en niet het resultaat van menselijke wetgeving, zo is ook deze wet des levens een 'natuurwet', in principe overeenkomend met de wet die ons hart doet kloppen en de beweging van onze oogleden regelt. Wij maken ons geen zorg over de taak van onze oogleden en nog minder over het kloppen van ons hart. Onze wil komt daar niet aan te pas. Gebeurde dit wel, dan zou het er eerder kwaad dan goed aan doen. Onze wil kan de wet des levens alleen maar in de weg staan.

Moeten wij de bijbel lezen? Natuurlijk, anders zou ons geestelijk leven er onder lijden. Maar dat betekent niet dat wij er onszelf toe moeten dwingen. Er is een nieuwe wet in ons die ons een honger naar de bijbel geeft. Zo kan een half uur bijbellezen meer waarde hebben dan vijf uur gedwongen lezen. En zo is het ook met geven, met prediken en met getuigen. Een plichtmatige prediking loopt gemakkelijk uit op het prediken van een warm evangelie met een koud hart en wij weten ook allemaal wel, wat er bedoeld wordt met 'koude liefdadigheid'.

Als wij bereid zijn te leven naar die nieuwe wet, zullen wij minder erg hebben in de oude wet. Deze is er nog wel, maar zij heerst niet meer, zij heeft geen vat meer op ons. Daarom zegt de Here in Matteüs 6: 'Ziet naar de vogelen ... Let op de leliën'.

Als wij aan de vogels konden vragen, of zij niet bang zijn voor de wet van de zwaartekracht, wat zouden zij dan zeggen? 'Wij hebben nog nooit van Newton gehoord. Wij weten niets van zijn wet. Wij vliegen, omdat vliegen de wet van ons leven is'. Zij hebben niet slechts een leven in zich dat vliegen kan, maar hun leven heeft een wet waardoor zij als vanzelf de wet der zwaartekracht overwinnen. Toch blijft die laatste wet van kracht en als u op een koude wintermorgen buiten komt en er ligt een dode mus in de sneeuw, realiseert u zich onmiddellijk de werking daarvan. Maar een levende vogel overwint de wet van de zwaartekracht, dat spreekt voor hem vanzelf.

Wat is Gods genade groot! Hij heeft ons deze nieuwe wet gegeven, de wet van de Geest des levens en nu is 'vliegen' niet langer een kwestie van onze wil, maar van zijn leven in ons.

O, beseften wij maar welk leven er in ons is! Wat een geweldige ontdekking! Dit leven kan volkomen nieuwe mensen van ons maken, want het laat zich in de kleine dingen gelden, net zo goed als in de grotere. Het weerhoudt ons er

bijvoorbeeld van om in iemand anders kamer een boek te pakken om het te bekijken, omdat wij daar geen verlof voor hebben gevraagd en er daarom het recht niet toe hebben. Zo leert de Heilige Geest ons dat wij geen inbreuk mogen maken op de rechten van een ander.

Als ik u zou vermanen uw wil hier sterker door te zetten, dan zou ik u de ijdele godsdienst van de wereld aanbieden en niet het leven in Christus Jezus. Een praatziek mens blijft immers praatziek, ook al zwijgt hij de hele dag, want daar is een 'natuurlijke' wet van teveel praten die hem of haar beheerst, juist zoals een perzikboom een perzikboom blijft, ook al draagt hij geen perziken

Maar als christenen ontdekken wij een nieuwe wet in ons, de wet van de Geest des levens die sterker is dan elke andere wet en ons reeds heeft vrijgemaakt van de 'wet' van onze praatzieke tong. Als wij geloven in het woord van God en ons verlaten op die nieuwe wet, zal die ons kenbaar maken wanneer wij niet langer spreken moeten, of helemaal niet spreken en Hij zal ons ook de macht geven het dan niet te doen. Zo kunt u naar uw vrienden gaan en daar zonder enig bezwaar enkele uren of zelfs enkele dagen blijven. En als u thuiskomt, dankt u God eenvoudig voor zijn nieuwe wet des levens. Zo ongedwongen is het christelijk leven.

Het openbaart zich in liefde voor hem of haar die wij van nature niet graag mogen en zeker niet zouden kunnen liefhebben. Het gaat af op wat God ziet in die broeder of zuster. 'Here, U hebt hem lief, stort uw liefde voor hem in mij uit!' En dit leven is echt, het is waarachtig. Er is te veel huichelarij in het leven van de christenen, te veel toneelspel. Niets kan het getuigenis van een christen meer schaden dan valse schijn. De mensen om ons heen zullen tenslotte wel merken wat onze ware aard is. Maar wanneer wij vertrouwen op de wet des levens, zal alle schijn plaats maken voor werkelijkheid.

Wandelen ... naar de Geest

Wat betekent wandelen naar de Geest? Twee dingen: in de eerste plaats dat het geen werk is, maar een wandel. Prijst God, die moeizame, vruchteloze pogingen van mij om God 'in het vlees' te behagen, maken plaats voor een heerlijk, rustig vertrouwen op 'zijn werking die in mij werkt met kracht' (Col 1:29). Daarom stelt Paulus in Galaten 5:19 en 22 de 'werken' van het vlees tegenover de 'vrucht' van de Geest.

In de tweede plaats betekent 'wandelen naar': onderwerping aan de Geest. Wandelen naar het vlees betekent dat ik doe wat het vlees wil en de volgende verzen in Romeinen 8:5-8 tonen duidelijk aan waar dat op uitloopt. Het brengt mij in conflict met God. Wandelen naar de Geest is onderworpen zijn aan de Geest. Voor iemand die naar de Geest wandelt, is één ding onmogelijk, namelijk

onafhankelijk te zijn van de Heilige Geest. Ik moet mij aan Hem onderwerpen, Hij moet in mijn leven de leiding hebben.

En alleen als ik mij gewonnen geef om Hem in alles te gehoorzamen, zal 'de wet van de Geest des levens' volledig in werking treden en 'de eis der wet' (alles wat ik probeerde te doen om God te behagen) vervuld worden - niet langer door mij, maar in mij. 'Want allen die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods' (Rom 8:14).

Wij kennen allemaal de woorden van de zegen die Paulus uitspreekt in 2 Korintiërs 13:14. 'De genade des Heren Jezus Christus, en de liefde Gods, en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen'. De liefde Gods is de bron van alle geestelijke zegen, de genade van de Here Jezus heeft het mogelijk gemaakt dat die geestelijke rijkdom de onze werd en de gemeenschap van de Heilige Geest is de weg waarlangs wij haar ook werkelijk in bezit kunnen nemen. De liefde is verborgen in het hart van God; genade is de openbaring van die liefde, ons geschonken in de Zoon; gemeenschap is het ontvangen van die genade door de Heilige Geest.

Het plan dat de Vader voor ons had, heeft de Zoon uitgevoerd en nu maakt de Heilige Geest ons er deelgenoot van. Telkens, wanneer wij iets nieuws ontdekken van de rijkdom die de Here Jezus voor ons door zijn Kruis heeft verworven, moeten wij de weg bewandelen die God ons heeft gewezen. Door onze standvastige houding van onderwerping en gehoorzaamheid aan de Heilige Geest geven wij Hem ruimschoots de gelegenheid ons er ook deelgenoot van te maken. Dat is het werk van de Heilige Geest. Daartoe is Hij gezonden, om alles wat wij in Christus bezitten in ons te verwerklijken.

11. Eén lichaam in Christus

Tot nu toe hebben wij steeds getracht de dingen zo eenvoudig mogelijk te stellen en zo enkele van de meest voorkomende ervaringen van een christen duidelijk te maken. Maar in onze wandel met God ontdekken wij veel nieuwe dingen en wij mogen ons ook niet een al te eenvoudige voorstelling maken van zijn werk. Dat zou ons in grote verwarring kunnen brengen.

Zo zijn er kinderen van God die menen dat ons ganse heil, en daaronder is dan ook een heilige wandel begrepen, afhangt van de waarde die wij hechten aan het Bloed van Christus. Zij leggen terecht de nadruk op de noodzaak, bepaalde zonden, zodra wij die bij onszelf ontdekken, onmiddellijk te belijden en tevens op de voortdurende krachtige werking van het Bloed dat ons van die zonden reinigt. Zij zien echter alleen het Bloed en geloven in een heiligheid die slechts daarin bestaat dat iemand is losgemaakt van zijn verleden. Zij geloven dat God

iemand afzondert uit de wereld om zijn eigendom te zijn, door zijn zonden telkens weer uit te delgen op grond van het vergoten Bloed. Dat is hun opvatting van heiligheid en verder gaan zij niet. Zo komen zij niet toe aan Gods voornaamste eisen en dus ook niet aan de volkomen voorziening die Hij voor ons getroffen heeft.

Er zijn er echter ook die verder gaan. Zij zien dat God hen besloten heeft in de dood van zijn Zoon aan het Kruis. Door de oude mens te kruisigen heeft Hij hen verlost van de zonde en de wet. Zij richten hun geloof werkelijk op de Here, want zij roemen in Christus Jezus en vertrouwen niet op vlees (Fil 3:3). God heeft een zuivere grondslag kunnen leggen in hun leven, een grondslag, waar Hij op bouwen kan.

En velen zijn daarna nog een stap verder gegaan en hebben begrepen dat toewijding (in de ware zin des woords) betekent dat zij zich zonder enig voorbehoud in zijn hand stellen en Hem volgen.

Dit zijn de eerste stappen en toen wij die bespraken, hebben wij reeds andere geloofservaringen genoemd die God ons schenken wil en waar menigeen reeds de vreugde van mag smaken. Wij moeten echter voortdurend bedenken dat elk van deze kostbare waarheden slechts een onderdeel is van het grote geheel; geen daarvan vormt op zichzelf genomen de gehele waarheid. Zij worden ons geschonken, als vrucht van het werk van Christus aan het Kruis en wij kunnen er geen enkele van missen.

Een poort en een weg

Er zijn dus verschillende fasen in het leven van een gelovige. Hoewel deze zich niet altijd in dezelfde vaststaande volgorde voordoen, hebben zij toch wel bepaalde kenmerken met elkaar gemeen. In de eerste plaats: openbaring. Zoals wij gezien hebben gaat openbaring altijd vooraf aan geloof en ervaring. Door zijn Woord opent God ons de ogen voor de waarheid van een bepaald feit aangaande zijn Zoon en pas dan kan dat feit, wanneer wij het in geloof voor ons eigen leven aanvaardden, werkelijkheid worden in onze ervaring.

Gewoonlijk bestaat de ervaring uit een crisis, die leidt tot een voortgaand proces. Onze Here Jezus sprak van een enge poort en een smalle weg die ten leven leidt (Mat 7:14) en de ervaring komt daarmee overeen.

Wij zullen dit eens toepassen op enkele van de tot nu toe besproken onderwerpen. Eerst onze rechtvaardigmaking en wedergeboorte. Deze begint met een openbaring van de Here Jezus die onze zonden heeft verzoend aan het Kruis. Die openbaring wordt gevolgd door de crisis van bekering en geloof (de enge poort), waardoor wij dicht bij God worden gebracht (Ef 2:13). Nu

beginnen wij een wandel in voortdurende gemeenschap met Hem (de smalle weg), waarbij het kostbare Bloed de grond van onze dagelijkse toegang blijft (Heb 10:19,22).

Zo is het ook met de bevrijding van de zonde: eerst een openbaring van de Heilige Geest die in Romeinen 6:6 'weten' genoemd wordt. Dan de crisis van het geloof: 'het moet voor ons vaststaan' (Rom 6:11). En daarna het voortgaande proces van toewijding 'het zich Gode ten dienste stellen' (Rom 6:13) waarvan een wandel in nieuwhed des levens de grondslag is.

En nu de gave van de Heilige Geest. Ook dit begint met een nieuwe blik op de Here Jezus, onze verhoogde Heer. Deze openbaring wordt gevolgd door de tweeledige ervaring van de uitstorting en de inwoning van de Heilige Geest.

En wanneer wij dan nog een stap verder gaan en overwegen hoe wij God kunnen behagen, zien wij hoe opnieuw de ogen van ons hart verlicht moeten worden om te ontdekken wat de betekenis is van het Kruis voor ons 'vlees' - ons eigen 'ik'. Wanneer wij dat in geloof aanvaarden, moeten wij onmiddellijk door 'een enge poort' (Rom 7:25) waarbij wij beginnen op te houden met de dingen zelf te doen en in geloof aanvaarden dat het leven van Christus in ons, aan Gods eisen voldoet. Hierdoor komen wij dan op de smalle weg van gehoorzaamheid aan de Heilige Geest (Rom 8:4).

Wij moeten vooral niet vergeten dat onze indeling van de christelijke ervaring in verschillende onderwerpen: rechtvaardigmaking, wedergeboorte, de gave van de Heilige Geest, de heiligmaking enz. , slechts dient om het ons duidelijker te maken. Het is helemaal niet gezegd dat deze dingen altijd op elkaar volgen in een vaste, voorgeschreven volgorde. Ja, als Christus en zijn kruis ons direct aan het begin volledig uitgelegd zouden worden, zouden vanaf de eerste dag van ons christelijk leven al vele ervaringen ons deel worden, al zou de volle betekenis ervan misschien pas later aan ons duidelijk worden. Was alle evangelieprediking maar van dat gehalte!

Eén ding is zeker: openbaring gaat altijd aan geloof vooraf. Wanneer wij iets ontdekken van wat God in Christus voor ons heeft gedaan, zeggen wij van harte: 'Dank U, Here!' En daar vloeit dan spontaan geloof uit voort. Openbaring is altijd het werk van de Heilige Geest die gezonden is om ons te helpen, om de Schriften voor ons te openen en ons in alle waarheid te leiden (Joh 16:13). Reken op Hem, want daartoe is Hij juist hier. En wanneer u iets niet begrijpt, of uw geloof schiet tekort en u hebt het daar moeilijk mee, vertel uw moeilijkheden dan aan de Here zelf: 'Here, opent U mijn ogen, maakt U het mij duidelijk, kom mijn ongeloof te hulp!' Hij zal u zeker verhoren.

Het viervoudig werk van Christus' Kruis

Nu kunnen wij nog een stap verder gaan en ons verdiepen in de veelomvattende betekenis van het Kruis van de Here Jezus Christus. Misschien is het goed te letten op vier aspecten van Gods verlossingswerk. Daarbij houden wij echter vooral in het oog dat het Kruis van Christus één werk van God is en niet meerdere. Zijn werk is eens en voor altijd volbracht en niemand kan er iets aan toevoegen.

Drie van de vier aspecten van het Kruis die wij nu zullen noemen, zijn reeds in de voorgaande hoofdstukken ter sprake gekomen. Het vierde en laatste aspect zullen wij in de volgende twee hoofdstukken bespreken. Wij kunnen ze als volgt samenvatten:

- *Het Bloed van Christus* dat ons verlost van de zonde en van de schuld.
- *Het Kruis van Christus* dat ons bevrijdt van de (macht der) zonde, het vlees en de natuurlijke mens.
- *Het Leven van Christus* dat ons gegeven is om in ons te wonen, ons te herscheppen en te bekrachtigen.
- *De werking van de dood* in de natuurlijke mens die noodzakelijk is, opdat het Leven van Christus zich steeds sterker zal kunnen openbaren.

De eerste twee aspecten zijn herstellend. Er moet iets ongedaan gemaakt worden, namelijk het werk van de duivel en de zonde van de mens. De laatste twee aspecten zijn niet herstellend maar positief en staan meer in direct verband met het zeker stellen van het doel van God. De eerste twee aspecten herwinnen wat Adam door de zondeval verloor. De laatste twee geven ons het uitzicht op voorrechten die Adam nooit heeft gekend en die nu ons deel worden. Zo zien wij dat het werk van de Here Jezus in zijn dood en opstanding zowel de verlossing van de mens als de verwezenlijking van het doel van God mogelijk heeft gemaakt.

We hebben in eerdere hoofdstukken vrij lang stilgestaan bij de eerste twee aspecten van zijn dood, betreffende het Bloed voor zonde en schuld en het Kruis voor zonde en het vlees. In onze behandeling van het eeuwig voornemen hebben wij reeds iets gezien van het derde aspect - over Christus als de graankorrel. En in het vorige hoofdstuk, in de behandeling van 'Christus ons leven', hebben we iets gezien van de praktische uitwerking daarvan.

Voor wij ingaan op het vierde aspect dat ik 'kruisdragen' zou willen noemen, moeten we eerst iets meer zeggen over het derde aspect, namelijk het beschikbaar komen van het leven van Christus, door zijn opstanding, voor inwoning in de mens en toerusting tot dienstbetoon.

De liefde van Christus

Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet (Ef 5:25-27).

Wat wij in Efeziërs 5 lezen is wel heel merkwaardig. En daarbij denk ik vooral aan de woorden: 'Christus ... zijn gemeente heeft liefgehad'. Wij hebben geleerd onszelf te beschouwen als zondaars die verlossing nodig hebben. Van geslacht tot geslacht is ons dat ingeprent en wij prijzen God dat dit het begin is van zijn werk voor ons, al is het niet zijn uiteindelijke doel. Neen, God spreekt hier van 'een stralende gemeente, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks ... heilig en onbesmet'.

In de brief aan de Romeinen wordt zijn sterven benaderd vanuit het gezichtspunt van de gevallen mens en, uitgaande van 'Christus is gestorven voor zondaars, vijanden, goddelozen' (Rom 5) brengt Paulus ons stap voor stap naar 'de liefde van Christus' (Rom 8:35). In de brief aan de Efeziërs daarentegen, is het gezichtspunt dat van God 'vóór de grondlegging der wereld' (Ef 1:4) en de kern van het evangelie is: 'Christus ... heeft zijn gemeente liefgehad en Zich voor haar overgegeven' (Ef 5:25).

In de brief aan de Romeinen klinkt het: 'wij hebben gezondigd' en de boodschap van die brief is de boodschap van de liefde van God voor zondaars (Rom 5:8), terwijl de brief aan de Efeziërs ons spreekt van de liefde van Christus, de liefde van de man tot zijn vrouw. Die liefde heeft in wezen niets te maken met de zonde. Daarom wijst Paulus ons in dit schriftgedeelte ook niet in de eerste plaats op de verzoening van onze zonden, maar op de schepping van de Gemeente en zegt hij dat Christus Zich daarvoor overgegeven heeft.

God heeft een Zoon en wij weten dat Hij de Eniggeborene is. God wil echter dat zijn Zoon broeders zal hebben. In plaats van de Eniggeborene zal Hij de Eerstgeborene worden en in plaats van één Zoon zal God vele zonen hebben. Eén graankorrel is gestorven om vele graankorrels voort te brengen. Die eerste graankorrel was oorspronkelijk alleen. Nu is Hij de eerste van vele graankorrels geworden. De Here Jezus heeft zijn leven afgelegd en dat leven is te voorschijn gekomen in vele levens.

Dit zijn de beelden uit de Bijbel die we tot nu toe gebruikt hebben om deze waarheid naar voren te brengen. Nu neemt, in het beeld dat we zojuist gebruikt hebben, het enkelvoud de plaats in van het meervoud. Het resultaat van het Kruis is slechts één persoon: een Bruid voor de Zoon. Christus heeft de Gemeente liefgehad en Zich voor haar overgegeven.

Een levend offer

Het werktuig waardoor de Here Jezus zich in deze eeuw kan openbaren, is niet de enkeling, maar het Lichaam. 'God heeft elkeen de mate van het geloof in het bijzonder toebedeeld' (Rom 12:3), maar een enkel mens kan Gods voornemen niet verwezenlijken. Er is een Lichaam voor nodig om de maat van de wasdom van Christus te bereiken en zijn heerlijkheid ten toon te spreiden.

In de dingen van God nemen wij maar al te dikwijls de houding aan: 'Wat ik weet, weet ik en wat ik niet weet, weet ik niet en dat hoef ik niet te weten ook'. Maar in Christus weten anderen, wat wij niet weten en onze kennis en onze ervaring kan door die ander verrijkt worden. Dit is echter niet slechts een mooie gedachte, dit is een zaak van het allerhoogste belang voor het volk van God. Wij kunnen niet buiten elkaar.

Wanneer ik Hem wil dienen dan blijkt dat nog duidelijker. Ik kan de Here niet met vrucht dienen, wanneer ik dat alleen wil doen en Hij zal zich geen moeite besparen om mij dat onder ogen te brengen. Hij zal al mijn pogingen op niets doen uitlopen, deuren dicht laten vallen, zodat het tenslotte net is of ik met mijn hoofd tegen een muur loop, totdat ik tot de ontdekking kom dat ik niet alleen Gods hulp, maar ook de hulp van het Lichaam nodig heb. Want het leven van Christus is het leven van het Lichaam en wij hebben zijn gaven ontvangen tot opbouw van het Lichaam.

Dit is precies het tegenovergestelde van wat wij van nature zijn. In Adam bezit ik het leven van Adam, maar dat staat in wezen op zichzelf. Er is geen eenheid, geen gemeenschap, maar eigenbelang en onderling wantrouwen in de zonde.

Wanneer ik met de Here wandel, ontdek ik al spoedig dat niet alleen het probleem van de zonde en van mijn eigen natuurlijke kracht moet worden opgelost, maar dat er nog een probleem is, namelijk mijn individualisme. Ik kan het best alleen af en ik zie dan ook niet in waarom er een Lichaam nodig is. Ik heb geen behoefte aan de eenheid in het Lichaam. Het is zelfs mogelijk dat ik de problemen van de zonde en het vlees heb overwonnen en toch nog een overtuigd individualist ben. Ik wil heiligheid, overwinning en vruchtbaarheid voor mij alleen, zij het met de zuiverste motieven.

Ja, hier moet het Kruis zijn werk doen. Het wijst mij er op dat ik in Christus gestorven ben voor dat oude leven van onafhankelijkheid dat ik van Adam heb geërfd. Door de opstanding ben ik niet slechts een individuele gelovige in Christus geworden, maar een lid van zijn Lichaam. Dat maakt een groot verschil.

Zodra ik dit zie, is het met mijn onafhankelijkheid gedaan en ga ik gemeenschap zoeken. Het leven van Christus in mij zal zich sterk aangetrokken voelen tot het leven van Christus in anderen. Dan kan ik niet langer mijn eigen weg gaan. Jaloersheid verdwijnt en van concurrentie is geen sprake meer. Werk van mij alleen kan ik niet langer voortzetten. Mijn belangen, mijn ambities, mijn voorkeuren zullen alle verdwijnen. Het komt er immers niet op aan wie van ons het werk verricht, als het Lichaam maar wordt opgebouwd.

Ik zei 'Zodra ik dit zie ...'. Dat is nu juist zo noodzakelijk, tot het inzicht te komen dat het Lichaam van Christus ook een groot goddelijk feit is. Het moet ons vanuit de Hemel in onze geest geopenbaard worden dat 'wij, hoewel velen, één Lichaam zijn in Christus'. Alleen de Heilige Geest kan ons dit in zijn volle betekenis doen verstaan, maar wanneer Hij dat doet, zal het een ommekeer teweeg brengen in ons leven en in ons werk.

Meer dan overwinnaars door Hem

In Efeziërs 5 staan wij in de geschiedenis van de verlossing. Maar we hebben door genade het eeuwige voornemen van God voor ogen dat wordt weergegeven met de woorden: 'en zo zelf de Gemeente voor zich te plaatsen, stralend ...'. Maar we zien ook dat het water des levens en het reinigende woord nodig zijn om de Gemeente, nu ontsierd door de zondeval, toe te bereiden om voor Christus te worden geplaatst in heerlijkheid. Want er zijn gebreken die moeten worden verholpen, wonden die moeten genezen.

En toch, wat is de belofte rijk en met welke woorden van genade wordt hier over haar gesproken: 'zonder vlek' - de zondevlekken waarvan het ontstaan nu zelfs vergeten is; 'of rimpel, of iets dergelijks' - de tekenen van ouderdom en van verloren tijd, alles is immers goed gemaakt en alles is nieuw geworden, 'zó dat zij heilig is en onbesmet' - satan, demonen, noch mensen kunnen enige grond vinden om haar te beschuldigen.

Deze eeuw loopt ten einde en de macht van satan is groter dan ooit. Wij hebben te worstelen tegen engelen, tegen de machten en krachten (Rom 8:38; Ef 6:12) die er op uit zijn het werk van God in ons tegen te gaan en te vernietigen door de uitverkorenen Gods van vele dingen te beschuldigen. Alleen zouden wij hun nimmer het hoofd kunnen bieden, maar wat wij alleen niet kunnen, dat kan de Gemeente wel.

Zonde, onafhankelijkheid en individualisme waren de meesterzettingen, waarmee de satan het voornemen van God met de mens dacht te verijdelen. In het Kruis heeft God ze teniet gedaan! Wanneer wij ons vertrouwen stellen op 'God, die rechtvaardigt' en op 'Christus Jezus, de gestorvene' (Rom 8:33, 34), dan vormen wij een front dat de poorten van het dodenrijk niet zullen

overweldigen. Wij, zijn Gemeente, zijn 'meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad' (Rom 8:37).

12. Het Kruis en het zieleleven

Tot nu toe hebben wij, wanneer wij spraken over het christelijk leven, vooral de nadruk gelegd op de crisis waarmee het begint. Nu willen wij in het bijzonder spreken over de wandel van een discipel en hoe hij wordt voorbereid om God te dienen. Van hem heeft de Here Jezus immers gezegd: 'Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn' (Luc 14:27). Dit brengt ons tot een beschouwing van de natuurlijke mens en het 'dragen van het kruis'.

Wat de zondeval eigenlijk was

Uit de Bijbel blijkt duidelijk dat God boven alles verlangt naar een mens - een mens naar zijn eigen hart. Daarom schiep God een mens. In Genesis 2:7 (St. Vert.) lezen wij dat Adam werd geschapen als een 'levende ziel' die een geest bezat om gemeenschap te hebben met God en een lichaam om contact te hebben met de stoffelijke tastbare wereld rondom. Het Nieuwe Testament geeft bijvoorbeeld in 1 Tessalonicenzen 5:23 en Hebreeëën 4:12 dit drieledige karakter van het wezen van de mens duidelijk aan.

Met zijn geest stond Adam in contact met de geestelijke wereld van God; met zijn lichaam had hij contact met de stoffelijke wereld van de zichtbare dingen. Deze twee zijden van Gods schepping, de geest en het lichaam werden verenigd tot een persoonlijkheid, een levend wezen dat zich in de wereld bewegen kon en macht had een vrije keus te doen. De mens was een wezen dat zich van zichzelf bewust was en zich uitte kon: 'een levende ziel'.

Het doel van God met de mens was 'zoonschap' of anders gezegd, de openbaring van Gods leven in menselijke wezens. Dat goddelijke leven werd in de hof gesymboliseerd door de boom des levens met vruchten die de mens plukken en eten kon. Als Adam vrijwillig die weg zou kiezen en in afhankelijkheid van God zou eten van de boom des levens (die immers Gods eigen leven voorstelde), dan zou die levende band tussen God en de mens worden gelegd en daarmee zou Gods doel, zoonschap, werkelijkheid geworden zijn.

Maar wanneer Adam zich daarentegen zou wenden tot de boom der kennis van goed en kwaad zou hij als resultaat daarvan 'vrij' zijn om zich te ontwikkelen volgens zijn eigen inzichten, zonder God. Omdat deze laatste keuze echter

medeplichtigheid met satan inhield, zou Adam zijn door God gestelde doel niet meer kunnen bereiken.

Het eigenlijke probleem: de menselijke ziel

Wij weten welke weg Adam gekozen heeft. Staande tussen die beide bomen, gaf hij zich gewonnen aan satan en nam de vrucht van de boom der kennis. Dat bepaalde zijn verdere ontwikkeling. Vanaf dat ogenblik beschikte hij over een zekere kennis: hij 'wist'. Maar - en hier komen wij tot de kern van de zaak - door de vrucht van de boom der kennis raakte de eerste mens over-ontwikkeld in zijn ziel.

Het gevoelsleven werd aangeraakt, want de vrucht was een lust voor de ogen, zodat zijn begeerte werd opgewekt. Het verstand, met zijn vermogen om te argumenteren, werd tot ontwikkeling gebracht. Het was immers een vrucht 'om daardoor verstandig te worden'. En de wil werd sterker gemaakt, zodat hij voortaan altijd zelf kon bepalen welke weg hij zou inslaan.

De vrucht van de boom der kennis bevorderde de volledige ontplooiing en ontwikkeling van de ziel, zodat de mens voortaan niet slechts een levende ziel was, maar leefde uit de ziel. De mens heeft nu niet alleen een ziel, maar de ziel met zijn vermogen om een onafhankelijke vrije keus te doen, heeft de geest verdrongen en beheerst het leven van de mens.

God vindt het niet erg, neen, het is zelfs zijn bedoeling dat wij een ziel hebben, zoals Hij die aan Adam gaf. Hij heeft echter nooit gewild dat wij door de ziel beheerst zouden worden. Dat heeft satan bewerkt in de zondeval. Hij lokte de mens een weg op, waarlangs zijn ziel zich zo zou kunnen ontwikkelen dat hij er geheel uit leven zou. Dit moet God nu in ons omzetten.

Want daar gaat het om: blijven wij wat ons zielenleven betreft binnen de grenzen die God ons in de beginne, in de hof van Eden, gesteld heeft, of overschrijden wij die? Wat God nu met ons doet is snoeien, zoals een wijngaardenier dat doet. Onze ziel heeft zich ontwikkeld als een wilde rank die moet worden gesnoeid. Dat is Gods werk.

Er zijn dus twee dingen waarvoor onze ogen geopend moeten worden. Aan de ene kant wil God ons leren wat het is te leven door zijn Zoon. Aan de andere kant werkt Hij direct in ons hart door die andere, natuurlijke bron, die het resultaat is van de vrucht van de boom der kennis, te laten opdrogen. Iedere dag leren we deze twee lessen: een opwellen van het leven in ons van dit Ene en een in toom houden en in de dood geven van dat andere zieleleven.

Wat wil dat zeggen? Eenvoudig dit, dat ik niets onderneem zonder mij daarbij geheel op God te verlaten. Ik wil niet op mijzelf vertrouwen en geen enkele

beslissing nemen, al heb ik daar de macht toe. Hoewel ik het vermogen om zelf te handelen van Adam meegekregen heb, weiger ik dit te gebruiken, want ik wil niet op mijn eigen inzichten afgaan.

Toen Adam van die vrucht at, ontving hij dat vermogen om zelf te handelen, maar daarmee werd hij een werktuig van satan. Dat vermogen raakt u kwijt wanneer u de Here leert kennen. De Here snijdt het af en u merkt dat u niet langer uit eigen beweging kunt handelen. U moet leven uit een Ander, u ontvangt alles van Hem.

Maar al te dikwijls zijn wij in de verleiding gekomen zelf te handelen, te denken, te beslissen en sterk te zijn zonder Hem. Velen van ons, christenen van vandaag, zijn mensen met een te sterk ontwikkelde ziel. Wij nemen zelf een te grote plaats in. Onze ziel is te groot. Zolang wij in die toestand verkeren is het leven van de Zoon van God in ons opgesloten en kan het zich bijna niet uiten.

Natuurlijke kracht en het werk van God

De kracht van de ziel is bij ons allen aanwezig. Maar zij die dat van de Here geleerd hebben, verwerpen die kracht als levensbeginsel. Zij weigeren eruit te leven, zij willen zich er niet door laten drijven. Zij willen ook het werk van God niet doen uit die kracht. Maar degenen die dat niet van God geleerd hebben, steunen erop, zij wenden die kracht juist aan, zij beschouwen het als de enige kracht.

Wij weten dat wij allen uit het vlees geboren zijn, daarom moeten wij opnieuw geboren worden. Daar heeft de Here Jezus iets over gezegd in Johannes 3:6: 'Wat uit het vlees geboren is, is vlees'. Alles, wat niet voortkomt uit de wedergeboorte maar uit de natuurlijke geboorte, is vlees en is tot eer van de mens en niet van God. Het is moeilijk voor ons om dit te aanvaarden, maar het is waar.

Wat meestal gebeurt, is het volgende. Vroeger gebruikte ik mijn helder verstand om te studeren of om zaken te doen. Misschien studeerde ik scheikunde, of was ik bezig met de politiek of met literatuur. Ik spande mij in om met mijn verstand zoveel mogelijk te bereiken. Nu gaat mijn belangstelling naar andere dingen uit en daarom leg ik mij voortaan met datzelfde verstand toe op de dingen van God. Ik interesseer mij nu voor een ander onderwerp, maar mijn werkwijze is niet veranderd.

Dat is de hele kwestie. Mijn belangstelling is volkomen gewijzigd (en daarvoor kunnen wij de Here prijzen) maar ik gebruik hetzelfde vermogen dat ik vroeger gebruikte om aardrijkskunde en geschiedenis er in te prenten, nu om de brieven

aan de Korintiërs en de Efeziërs te bestuderen. Dat vermogen is echter niet uit God en daarom wil God het zo niet.

De moeilijkheid met zovelen van ons is we onze krachten wel in een ander kanaal sturen, maar zij wellen niet op uit een andere bron. U zult ontdekken dat wij veel uit ons natuurlijk leven overbrengen in de dienst van God.

Wij vergeten zo dikwijls dat het, wanneer wij iets doen voor God, niet gaat om de betrekkelijke waarde daarvan, maar om de kracht, waardoor wij het doen. Het is niet zozeer een kwestie van wat wij doen, maar welk bronnen wij gebruiken om het te doen. Wij besteden te weinig aandacht aan de herkomst van onze kracht en te veel aan het doel waarop wij onze krachten richten en wij vergeten daarbij dat voor God het doel nooit de middelen heiligt.

Wat zijn er tegenwoordig veel christelijke voorgangers die op grond van hun vleeselijke bekwaamheid anderen onderwijzen, net als ik vroeger!

God is de Enige in het heelal die er recht op heeft iets in het leven te roepen (Gen 1:1). Alles wat u zelf hebt bedacht en op touw gezet, komt voort uit het vlees en zal nooit op een geestelijk niveau worden gebracht, hoezeer u Gods zegen er ook over afsmeekt. Het blijft misschien jaren bestaan en u tracht hier en daar wijzigingen en verbeteringen aan te brengen, u wilt het op een hoger plan brengen, maar het lukt u niet. De oorsprong bepaalt de bestemming en wat oorspronkelijk 'uit het vlees' is, zal nooit het geestelijke vlak kunnen bereiken, hoeveel 'verbeteringen' wij ook aanbrengen. Wat uit het vlees geboren is, is vlees, daar is niets aan te veranderen. Alles wat wij zelf kunnen, is in Gods oog 'niets'. Daarom moeten wij zijn oordeel aanvaarden en dat alles verwerpen omdat het niets is. 'Het vlees doet geen nut'. Slechts wat van boven komt, kan de proef doorstaan.

Het licht van God

Het spreekt vanzelf dat iemand die er niet op uit is God van ganser harte te dienen, ook geen behoefte heeft aan licht. Pas wanneer God ons gegrepen heeft en wij Hem geheel willen volgen, ontdekken wij dat wij licht nodig hebben. Onze allereerste behoefte is licht om te weten wat de wil van God is, wat van de geest en wat van de ziel is, wat van God en wat van de mens is; om te onderscheiden wat echt bij de hemel hoort en wat alleen maar aards is, om het verschil te kennen tussen geestelijke dingen en dingen van het vlees, of wij werkelijk door God geleid worden, of door ons gevoel, of misschien door onze eigen denkbeelden.

Maar er zijn er ook die verder gaan. Zij proberen naar binnen te kijken, zichzelf uiteen te rafelen en te ontleden. Daarmee raken zij steeds dieper in het moeras.

Dit is gevaarlijk voor het christelijk leven want zelfkennis wordt niet verkregen langs het onvruchtbare pad van zelfontleding. Wij lezen nergens in de bijbel dat wij onze innerlijke gesteldheid moeten onderzoeken. Die weg leidt tot onzekerheid, twijfel en wanhoop.

Toch moeten wij onszelf leren kennen. Wij moeten weten wat zich in ons voltrekt. Wij willen onszelf toch geen blinddoek voor de ogen binden en helemaal op het verkeerde spoor zijn zonder het zelf te weten, een ijzeren wil hebben en toch denken dat wij de wil van God doen? Maar deze zelfkennis verkrijgen wij niet door introspectie, door ontleding van onze gevoelens en drijfveren en van alles, wat er in ons omgaat, waarbij wij dan trachten uit te maken of wij in het vlees wandelen of in de Geest.

Dit licht kan geen zelfbeschouwing en geen nauwkeurig zelfonderzoek ons geven. Neen, pas wanneer wij het licht van God ontvangen, dan zien wij. Ik vind het zo eenvoudig. Wat doen wij wanneer wij willen weten of ons gezicht schoon is? Betasten wij het dan zorgvuldig met onze handen? Natuurlijk niet! Wij nemen een spiegel en gaan in het licht staan. Zo kunnen wij het zien. Zelfontleding geeft ons geen licht. Evenmin als afgaan op ons gevoel. Wij zien pas in het licht van God. Wanneer dat licht in ons schijnt, vragen wij niet langer of iets goed of verkeerd is, dan weten wij het.

Weet u wat de schrijver van Psalm 139 in vers 23 zegt? 'Doorgrond mij, O God, en ken mijn hart'. Wat zou hij daarmee bedoelen, als hij zegt: 'Doorgrond mij?' Toch niet dat ik mijzelf doorgronden moet? 'Doorgrond Gij mij!' Zo ontvangen wij licht. God moet naar binnen schijnen en mij doorzoeken; dat is mijn werk niet.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik blindelings mijn gang kan gaan, onbekommerd over mijn werkelijke toestand. Dat wordt niet bedoeld. Waar het om gaat is dat ik zelf, wanneer ik mijn leven onderzoek, nooit dieper kom dan de oppervlakte, al ontdek ik nog zoveel wat niet in orde is. Ware zelfkennis komt niet voort uit mijn zelfonderzoek, die verkrijg ik alleen wanneer God mij doorgrondt.

Ja, het Woord van God, het alles doordringende Woord der Waarheid, geeft antwoord op onze vragen. Het legt onze beweegredenen bloot en laat ons zien waar zij hun oorsprong vinden, in onze ziel of in onze geest. Het licht van God geeft ons licht over onze eigen toestand en het is een onveranderlijk principe dat wij onszelf op geen enkele andere wijze leren kennen.

Licht is onderworpen aan één wet: het schijnt overal, waar het toegelaten wordt. Dat is de enige voorwaarde. Wij kunnen het buitensluiten, dan is het machteloos. Wanneer wij onszelf wijd openstellen voor God, zal Hij ons met zijn licht bestralen en ons alles laten zien.

De moeilijkheden ontstaan wanneer wij ons voor Hem toesluiten, wanneer wij in onze hoogmoed denken dat wij gelijk hebben. Onze nederlaag bestaat dan niet alleen daarin dat wij ongelijk hebben, maar dat wij dat niet eens weten!

O, wat is het noodzakelijk dat wij oprecht zijn en nederig en dat wij ons voor God openstellen! Zij die open zijn, kunnen zien. God is licht en wij kunnen niet leven in zijn licht zonder inzicht te ontvangen. Onze bede is opnieuw met de Psalmist: 'Zend Uw licht en Uw waarheid; mogen die mij geleiden' (Ps 43:3). Christus is ons licht. Hij is het levende Woord en wanneer wij de Bijbel lezen, schenkt dat leven in Hem ons openbaring. Het leven was het licht der mensen (Joh 1:4).

Dit licht breekt misschien niet plotseling in zijn volle kracht in ons door, maar geleidelijk. Het zal echter voortdurend helderder gaan schijnen en ons steeds dieper onderzoeken, totdat wij onszelf zien in Gods licht en al ons vertrouwen in eigen kunnen verdwenen is. Want licht is het zuiverste dat er bestaat. Het reinigt, het ontsmet, het doodt wat er niet mag zijn. In de stralen van dat licht wordt het 'scheiden van gewrichten en merg' een feit en niet slechts een theorie.

Samenvatting (uit H. 13)

Wij hebben gezien dat de dood van de Here Jezus verscheidene aspecten en een veelzijdige uitwerking heeft. Zijn dood heeft de vergeving van onze zonden bewerkt. Onze vergeving berust op het vergoten bloed en zonder bloedstorting is er geen vergeving.

In Romeinen 6 zagen wij, hoe zijn dood de macht der zonde verbreekt. Onze oude mens is immers met Christus gekruisigd, opdat wij niet langer slaven der zonde zouden zijn en wij hebben God gedankt dat zijn dood ons bevrijd heeft van de macht der zonde.

Toen rees de vraag over de menselijke wil en het werd duidelijk dat heiliging nodig is. Ook hier is de dood van de Here Jezus de oplossing, want die maakt ons bereid onze eigen wil op te geven en God te gehoorzamen. Dit betekent werkelijk dat wij Hem kunnen gaan dienen.

Maar nóg hebben wij de kern van ons probleem niet geraakt. Het kan namelijk zijn dat wij eigenlijk niet weten wat de ziel is.

Dan komt er in Romeinen 7 nog een ander punt naar voren, namelijk dat van een heilig leven, van een levende, persoonlijke heiligheid. Daar ziet u een echte man Gods die zich oprecht beijvert om God te behagen en onder de wet terecht komt. En de wet ontdekt hem aan zichzelf.. Hij tracht God te behagen met

inspanning van zijn eigen, vleeselijke kracht en het Kruis moet hem tot het punt brengen waarop hij zegt: 'Ik kan het niet. Ik kan God niet tevreden stellen met mijn eigen inspanning. Het enige wat ik kan doen, is te vertrouwen op de Heilige Geest om dat in mij te doen.

Ik geloof dat er onder ons zijn die door diepe wateren zijn gegaan om dit te leren zeggen en om de uitwerking van de dood van de Here Jezus ook in dit opzicht te ontdekken.

Onderwerpen van de laatste hoofdstukken (niet behandeld):

13. Het groepad: 'Het Kruis dragen'

- De grondslag van alle ware dienst
- De subjectieve werking van het Kruis
- Het Kruis en de vruchtbaarheid
- Een donkere nacht en een opstandingsmorgen

14. Het doel van het evangelie

- Verkwisting
- Hem behagen
- Hem van tevoren zalven
- Geur